

BROJ 102

CENA 40 DINARA

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

OSVETA STIŽE IZ PAKLA

DEREK FINEGAN

OSVETA STIŽE IZ PAKLA

Derek Finegan
OSVETA STIŽE IZ PAKLA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

1991. DEN PRESS

NINDA 102 — NOVEMBAR 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

OSVETA STIŽE IZ PAKLA

Nebo nad San Franciskom bilo je vedro i preplavljeno treperavim zvezdama, a grad se kupao u svim mogućim bojama. Razne reklame pozivale su prolaznike na dobru hranu, zabavu, uživanje. Širokim bulevarima jurile su kolone automobila. Letnja noć izmamila je i brojne šetače u zalivski deo grada. Veseli žagor i muzika dopirali su kroz prozore zgrade.

Jednom reči, San Francisco živeo je normalan život.

Ali, tako je bilo samo na površini...

U onom drugom delu, poznatom kao podzemlje, život je izgledao sasvim drukčije. U njemu je vladao zakon jačeg, zakon zločina i greha.

Gospodari podzemlja, skrivajući u dobro čuvanim zgradama, prebrojavali su dnevne pazare, proveravali stanje akcija, dogovarali se o novim poslovima. Negde je rešavano o nečijem životu, budućnosti — smrti.

Kao i svi veliki gradovi sveta, i San Francisco je imao svoje dnevno i noćno lice, svoja dva života, svoja dva zakona.

Imao je šljama koji je živeo od tuđe nesreće, i imao je ljude koji su se protiv tog šljama borili zapostavljajući sopstveni život, sopstvenu porodicu i sreću.

Bili su to obično ljudi iz senke, nepoznati javnosti, slabo plaćeni, ali uglavnom poštteni i predani poslu.

Daleko od gradske vreve u jednom kraku davao napuštenog metroa, daleko od očiju ljudi, daleko od života, jedan čovek spremio se da obavi još jedan posao u svojoj misiji.

Sablasno titranje svetiljke obasjalo je lice bez izraza, oči bez života. Potpuno nag čovek je sedeo savijenih kolena i zagledan u trošni zid ispred svojih očiju, kao da tim pogledom želi da proдре kroz zid, kroz zemlju — kroz tajnu.

— Kaži mi, Bože, dokle ovako? Gde je kraj? Gde je smisao? — izgovori samo ta tri kratka pitanja.

Pola sata sedeo je nepomičan, osluškujući samo njemu znane zvuke i šumove. Onda ustade i počeo da se oblači.

Kada je navukao odeću motocikliste obuo čizme od tvrde kože okovane gvožđem. U desnu saru čizme zadenuo je kamu duge oštrice, a za pojas veliki pištolj marke »Smit i Veson«.

Kada je na glavu stavio crnu kacigu, priđe motoru koji je stajao u uglu. Veliki »silver šedou« takođe je bio crn. U futrolji koja se nalazila duž rezervoara bila je udenuta »pumpe-rica« velikog kalibra.

Jednim pokretom čovek pokrenu moćnu mašinu i krete

kroz lavirint hodnika prema izlazu.

Pijanac koji je spavao na samom ulazu u veliki tunel samo nešto progunda kad motor prolete pored njega, a onda ispi poslednje kapi jevtinog viskija i besno zavitala flašu u zid.

Motor se brzo dočepa asfalta i pojuri prema onom delu grada koji se izdizao iznad Zaliva.

U tom delu grada živeli su mahom oni čiji je džep bio dovoljno dubok da plati skupo zemljište i još skuplje vile.

U jednoj takvoj vili živio je Džo Fernandez, poznati diler droge. Trenutno se bavljao sa dve devojke koje su se klatile i pijano kikitale. Bile su »naduvane« znatnom količinom kokaina.

Džo Fernandez nikada u životu nije okusio beli prah koji je prodavao svakom ko je imao para da plati. I sada je s prezirom gledao devojke, iako su obe bile prave lepotice. Ali, takvih je on do sada, baš zahvaljujući drogi, promenio ko zna koliko.

— Hajde, šta čekate, bavljajte me — naredi im.

Devojke priđoše jedna drugoj i počeo da se miluju. Usput su jedna drugu skidale dok naj-

zad na njima nije ostao samo nakit.

Pogled na njihova mlada i jedra tela počeo da zagreva Fernandezovu krv i maštu.

— Hajde, hajde, brže — govorio je s primetnom nervozom u glasu.

Devojke počele da se ljube sve strasnije. Njihovi jezici preplitali su se zahvaćeni pomamom. Rukama su jedna drugu pipale po celom telu, tražeći najosetljivija mesta. Sve teže disanje, trzaji mišića i uzdasi pokazivali su da obe dobro znaju svoj posao — i da u njemu uživaju.

Rasna crnka leže na leđa i prepusti se plavuši duge kovrdžave kose. Plavuša je sistematski ljubila po vratu, grudima, grizla joj otvrdle bradavice, a zatim se spuštala sve niže. Podrhtavanje stomaka njene drugarice gotovo je raspomami. Ugrize je za stomak, a onda zagnjuri glavu među crnkine noge. Bila je leđima okrenuta Fernandezu i njena lepo zaobljena zadnjica ljuljala se nadomak njegovih šaka.

— Tako... je... to... samo tako... sad ću i ja da vam se pridružim — počeo brzo da govori skidajući kućni ogrtač.

Taman je nasrnuo na devojku koja samo jeknu kad se pred kućom zaustavi tamni »silver šedou«. Visoka i snažno građena prilika lagano sile sa sedišta, skide kacigu i za trenutak zastade uživajući u blagom vetru koji je dolazio odozdo s okeana. Njegova tamnoplava podužna kosa bila je mokra od znoja. Vetar mu je baš prija.

Podiže pogled i na zavesi jednog od prozora za trenutak ugleda siluete dvoje-troje ljudi, a onda senke nestadoše. Čovek se osvrnu levo i desno, a onda krene prema kući. Korak mu je bio čvrst i odlučan. Ipak, dobar posmatrač bi primetio da čovek pomalo hramlje na levu nogu.

Dva stalna stražara Džoa Fernandezova osluškivala su kikotanje i jecanje trija u gazdinoj sobi.

— Gazda baš zna da uživa. Pitam se samo gde nalazi sve one lepotice — javi se momak dvadesetih godina, buljeći u pravcu vrata iza kojih je troje ljudi orgijalo poneto strašću.

— Šta te briga, mali. Važno je da se i mi »ogrebemo« skoro svaki put. Gazda je baš laf. Siguran sam da ćemo one dve uskoro i mi, na smenu, moći da isprobamo. Strpi se.

Momak se nasmeja trljajući ruke, a zatim dohvati konzervu s pivom i iskapljuje.

— Nego, dok čekamo mogao bi da pođeš i obiđeš kuću. Nije red da primamo platu za džabe — javi se ponovo stariji stražar.

Mladić samo klimnu glavom, zadenu »kolt 45 automatik« za pojas i izađe u mrak.

Stajao je neko vreme na vrhu stepeništa, a onda krete do ulazne kapije. Na poslednjem stepeniku trže ga nekakav šum. Brzo je potegao »kolt«, a onda se nasmeja.

Malo šareno mače, kao da je izniklo iz zemlje, pojavi se tik ispred njegovih cipela.

— Ti... a ja mislio...

Nije završio. Dve snažne šake zgrabiše ga za vrat. Jedan trzaj i vratni pršljen krenu. Beživotno telo pade na zemlju.

Čovek u crnom kožnom odelu uhvati ga za noge i odvuče iza žive ograde. Nije se osvrnuo. Na licu mu se nije pomerio ni jedan mišić, niti su njegove prazne oči dobile drukčiji izgled.

Brzo se popeo uz stepenice i prošao kroz vrata. Kada je ugleđao svetlost iza odškrinutih vrata, on krete na tu stranu. Lagano pomeri vrata.

— Time, ti si? — javi se glas iz kuhinje.

Čovek u crnom dohvati nož iz čizme, a onda širom otvori vrata.

Stražar se brzo okrete. Kad spazi nepoznatog, ispusti konzervu s pivom i posegnu rukom za pištoljem koji je stajao na ploči kuhinjskog stola.

Istog časa čovek u crnom zamahnu rukom i nož zviznu kroz vazduh. Oštro, usko sečivo probi grkljan i izbi ispod potiljka. Stražar se zagrcnu kad mu krv jurnu iz usta. Uhvati dršku sečiva i, kao u transu, izvuče sečivo iz vrata. Zagleda se u crnu dršku koja se završavala glavom orla i htede nešto da kaže, ali ga krv koja pokulja iz dve rane na vratu zaguši i on se sruči na pod. Bio je mrtav.

Troje ljudi isprepletanih ruku i nogu nisu videli nikoga i ništa oko sebe.

Džo Fernandez je ležao preko crнке čije su noge bile visoko u vazduhu, dok je ljubio i gnječio grudi plavuši.

Kada se čovek u crnom kožnom odelu pojavio na vratima, crnka vrisnu od straha. Misleći da je taj vrisak znak ekstaze, Fernandez se isceri.

— Vrišti, kučko... to najviše... volim!

Crnka pokuša da ga odgurne, a onda ponovo vrisnu.

Ovog puta umalo nije umrla od straha. Nepoznati je iz poja- sa izvukao pištolj i bez reči is- palio tri metka u leđa zahukta- log Fernandez. Mrtvo telo gan- gsteru svali se svom težinom na devojkicu preplavivši joj golo i znojavo telo lepljivom krvlju.

Sada je i plavuša kao kroz maglu videla crnu siluetu, a za- tim i sama počela da vrišti.

Čovek u crnom nije se osvr- tao na vrisku. Okrete im leđa i mirno napusti kuću.

Nekoliko trenutaka kasnije snažna mašina motora zaurla i on odjuri u noć.

Kada se vratio u napušteni hodnik metroa, niko ga nije vi- deo. Čak ni pijanac koji je sa- njao kako se u paklu davja u re- ci viskija. Na licu je imao bla- ženi osmeh.

Poručnik u detektivskom ode- lu, jedan od retkih crnih mo- maka koji je uprkos boji svoje kože uspeo da se domogne ovog čina i priznanja svojih pretpo- stavljenih, samo huknu kad mu sa centrale javiše da je na bre-

gu u kući gangstera Fernande- za počinjen pravi pokolj. Ovog puta, na njegovu sreću, obave- stili su ga da imaju i dva sve- doka masakra.

Bert Holis se počeo po obri- janoj glavi, ispi ostatak već dav- no hladne kafe i napusti kance- lariju.

Taman je hteo da uđe u pla- vo-beli »ford« kad ga neki mo- mak u farmerkama i izblede- loj košulji oslovi. Crni poručnik se okrete.

— Reci, momče, kakve tebe muke more u ovo doba noći — reče i pogleda mladića.

— Hteo sam da vas zamolim, ser, da me primite za partnera. Mi smo jednom već radili za- jedno... onda sam, hm... bio »mamac«, izigravao sam »top- log brata« — počeo momak i po- kaza policijsku značku zakače- nu na opasaču farmerki. Moje ime je Bili Teri, ser.

Crnac klimnu glavom. Setio se požrtvovanog momka. Ali..

— Žao mi je, momče, ja ne radim s partnerom.

— Znam, ser, ali nije uvek bilo tako. Ranije ste imali par- tnera.

Crni poručnik pogleda mladi- ća, a onda skrete pogled i zag- leda se u mrak. Da, imao je par- tnera. Najboljeg na svetu. Naj-

odanijeg prijatelja. Čoveka koji ga je izvukao sa ivice ponora, postavio ga na noge kada su ga svi otpisali i kada je već bio napisan nalog za njegovo otpuštanje iz policije. Da, imao je partnera, ali taj čovek nestao je pre dve godine.

— Žao mi je, momče... žao mi je... — reče tiho i sede za volan.

— Poručniče... ja... verujem da je vaš ortak... živ — — izbaci mladi policajac poslednji adut.

Poručnik Bert Holis se nasmeja.

— U redu, sinko, sutra u devet javi se... znaš gde. Sad žurim.

Kada je stigao na breg sa kojeg se pružao predivan pogled na zaliv i široke, osvetljene bulevare, zatekao je nekoliko policijskih kola i dvojica kola sa novinarima i TV reporterima i snimateljima. Poručnik samo huknu. Novinari su imali svoje izvore informacija i uvek su go tovo istovremeno sa policijom stizali na mesto događaja. Kad ga ugledaše, pojuriše prema njemu.

— Poručniče... još niste rešili ni prošli slučaj, a evo osvetnik vam je dao još jedan »poslić« — navaljivao je reporter

lokalne TV mreže sa najvećom gledanošću. On je bio i najoštriji u kritikovanju gradske policije.

— Znam, da nismo rešili prošli slučaj, kao, uostalom, ni pedeset sličnih pre ovoga. Momak koji se okomio na gangstere zna svoj posao i, ako mene neko pita, ja nemam ništa protiv njega. Naprotiv — odreza crni poručnik.

Reporter se začudi ovakvoj izjavi i izgubi priliku da nastavi s ispitivanjem. Poručnik prođe ispod žute trake koja je bila granica slobodnog pristupa neslužbenim licima i uđe u kuću.

Prizor koji je zatekao u kući nije bio novost za iskusnog poručnika detektiva. Prepoznao je i način »rada« noćnog posetioća. Pošto se pozdravi sa tehničarima, ostavi ih da obavljaju svoj posao. Taman je hteo da napusti sobu kad ispod prevrnutе stolice ugleda nekakav predmet koji niko do tada, očigledno, nije ni primetio. Poručnik Holis se saže i neprimetno ga dohvati.

Bila je to kama dugog, uskog sečiva čiju dršku je krasila glava orla.

Takva tri noža već su se nalazila u fioci njegovog radnog stola u policijskoj stanici.

— Frede... momče... da li si ti... osvetnik? — promuca i sede na početak drvenog stepeništa.

— Znači, još uvek mislite, poručniče, da je osvetnik vaš nestali ortak, detektiv Fred Koburn? — trže ga glas mlade novinarke.

On požele da je otera do đavola, ali se samo setno osmehnu.

— Tačno je, devojčice. Nešto mi govori da je moj dečak... ortak... Fred Koburn taj koji se sveti podzemlju zbog onog što su mu učinili pre dve godine.

— Zašto verujete da je to on? Da vam se, možda, nije javio?

Poručnik ustade i uzdahnu. Kamo sreće da mu se Fred javio. Bar jednom. Samo da sigurno zna da je živ. Možda mu treba pomoć... kao njemu nekada. Dve godine momak besomučno ubija sve gangstere koji mu dođu pod ruku. Ko zna da li je ovaj osvetnik još uvek onaj NJEGOV Fred.

Ophrvan takvim mislima poručnik krete prema ulici i parkiranjem vozilu. Dok je vozio natrag u stanicu, slike od pre

dve godine počese da mu naviru pred oči. Olupina od kola koja su posle eksplozije bila razneta u paramparčad, gotovo sasvim izgorela tela dve devojčice i jedne žene... tragovi eksplozije na travnjaku, živici, kući...

Poručnik jeknu i dade gas.

Danima, nedeljama i mesecima pokušavao je da uđe u trag svom ortaku s kojim se rastao neposredno pre te nesreće. Fred Koburn žurio je da sa ženom i decom ode u posetu majci i iskoristi bar sedam dana odmora koji nije koristio više od dve godine.

— Idi, momče, ja ću da radim, ne brini. Na mene možeš da se osloniš. Posveti se malo ženi i deci dok ne izgubiš porodicu kao ja — tako je rekao Fredu Koburnu kad ga je ostavio dve ulice dalje od kuće.

Eksplorziju je i sam čuo. Kada je stigao na lice mesta, od ogromnog plamena nije mogao da se približi mestu nesreće. Tek kada su posle pola sata stigli vatrogasci i ugušili plamen mogao je da priđe...

— Ako im se ti svetiš, momče... onda... onda... do đavola šta da kažem. Ja sam čovek

zakona... ne smem da prihvatim tako nešto — reče glasno.

Ostatak noći proveo je u stani.

Istog jutra još jedan čovek držao je novine i pogledom preletao preko teksta o ubici gangstera. O osvetniku iz pakla — kako su ga prozvali neki novinari.

Lesli Eldridž baci novine i zagleda se kroz široki prozor svoje kuće na brdu. I sam se pitao ko bi mogao da bude nepoznati osvetnik. To što ubija gangstere moglo je da znači samo jedno: oni su ga nečim teško, zauvek povredili i on je, očigledno, odlučio da im se sve ti do kraja života.

Da nije u pitanju običan građanin svedočio je profesionalan način izvršavanja svih pedeset ubistava. Nigde svedoka, nigde tragova. Samo u tri slučaja nađeni noževi sa orlovskom glavom na vrhu drške, ali na njima nije bilo otisaka. Mogao je da ih kupi bilo ko za deset dolara u radnjama duž obale.

— Zamišljen si, Les? — prenu ga Sumiko izlazeći iz kuhinje

i noseći velik poslužavnik sa doručkom.

— Ne... čitao sam novine. Nepoznati osvetnik opet je ubio trojicu gangstera. Pokušavam da dokučim ko je taj momak.

— Sigurno neki nesrećnik. Samo očajnik ili neko kome je pravda na srcu može da radi tako nešto. Pitanje je samo kada će i sam da postane žrtva sopstvene osvete. Ti znaš staru kinesku izreku: »Kad kreneš pu tem osvete, odmah iskopaj dva groba«.

— Da, u pravu si. Ipak, voleo bih da upoznam tog čoveka.

Iste večeri Lesli je u večernjim novinama pročitao vest koja mu dade ideju.

Vest je bila kratka.

»Toni Galante sutra izlazi iz zatvora. Posle istrage koja je trajala dve godine sud je morao da oslobodi poznatog člana Mafije jer nema čvrstih dokaza da je baš on ubio policajca Freda Koburna, njegovu ženu i dvoje dece«.

Lesli se seti tog događaja. Danima su novinske stranice bile ispunjene tekstovima o traženoj pogibiji višestruko odlikovanog mladog policajca Freda Koburna i cele njegove porodice.

— Ovo je mamac za nepoznatog osvetnika — reče Lesli glasno kad je pročitao vest.

Sumiko priđe i pogleda novine.

— Mislíš da će osvetnik da ga ščepa? — upita kratko.

Lesli samo klimnu glavom.

— Devojčice, ako ga on ne ščepa, ščepaće ga neko drugi... — reče ledenim glasom.

— Znam... tog »nekog« — reče Sumiko i nežno ga poljubila u oko.

Osvetnik je sedeo na istom mestu na kome je sedeo i poslednje dve godine. Ovog puta nije gledao u zid. Pred očima mu je titrala slika iz već pročitanih novina. Naslov na dva stupca obavestavao je čitaoca da je uhapšen poznati gangster Toni Galante »pod sumnjom da je ubio policajca Koburna, njegovu ženu i dvoje dece«.

A samo nekoliko minuta ranije sa malog tranzistora čuo je vest da Galante sutra izlazi iz zatvora zbog »nedostatka dokaza«. Zgužva novine i baci ih u plamen vatre koja je gorela u iskopanoj rupi.

— Galante — sutra si moj — reče glasom koji kao da je dolazio iz groba.

Kada je mrak prekrrio zemlju, nepoznatí osvetnik ponovo je seo na motor i krenuo u lov.

Te noći sišao je u zalivski deo grada i krenuo prema dokovima. Znao je krčmu u koju su zalazili podvodači, siledžije i najmljene ubice.

Pre nekoliko dana saznao je da se u toj krčmi krije i poznati terminator koji je radio samo za Mafiju. Njemu, Kregu Fineganu, niko još nije uspeo da se približi, a kamoli ga uhapsi. On, osvetnik, nije ni nameravao da mu prilazi bliže od doma meta kuršuma. Znao je kako Finegan izgleda, znao je kako se oblači — i to mu je bilo dovoljno.

Kada je zaustavio motor preko puta krčme, čovek u crnom uđe u jednu poluporušenu zgradu i pope se na prvi sprat. Iz torbe izvadi i brzo sastavi pušku sa durbinom za noćno gađanje. Pošto na cev ušrafi prigušivač, nasloni cev na prozorski okvir i počeo da oštiri okular. Ubrzo je našao lik koji je tražio.

Finegan je, po starom običaju, sedeo u uglu prostorije leđima naslonjen na zid. Ispred

njega je sedela neka devojka zaklanjajući ga dobrim delom.

Osvetnik nanišani, zaustavi disanje, a onda lagano savi kažiprst.

Devojka oseti kako joj nešto očeša kosu, a onda vrisnu kad vide kako desno oko njenog kavaljera jednostavno nestade a na njegovom mestu se otvori krvava duplja. Od siline metka Finegan udari glavom o zid, a zatim zagnjuri lice u tanjir s jelom koje nije stigao ni da proba.

U kafani nastade metež. Neki su se tiskali da vide šta se zbilo, drugi na reč »ubistvo« požuriše da se sklone pre dolaska policije.

Ne vadeći ispaljenu čauru iz puške, čovek u crnom rasklopi pušku i durbin, skide prigušivač, spakova sve to mirno u torbu, a onda neprimetno izađe na ulicu. Kada je stavio kacigu na glavu, on pokrenu motor i uz škripu guma odjuri prema centru grada.

Ni ovog puta niko ga nije video.

Skrivene iza tamnog stakla vizira kacige njegove oči, leđene i prazne, nisu primećivale

okolinu. Vozio je kao robot uzdajući se samo u refleksse.

*
* *

Toni Galante s prezirom pogleda zatvorskog upravnika, a onda, u pratnji svojih advokata, krete ka izlazu.

Ispred kapije gradskog zatvora tiskala se gomila novinara foto-reportera i televizijskih snimatelja. Puštanje poznatog gangstera na slobodu bila je vest dana.

Velika crna limuzina tamnih neprobojnih prozora bila je parkirana tik uz stepenice.

Toni Galante zažmirka nekoliko puta pod toplim zracima sunca, a onda se nasmeja okupljenim novinarima.

— Šta, kažete, mister Galante — upita ga reporter — zašto sud nije mogao da nađe dokaze protiv vas?

— Zato što ih nema, eto zato, mladiću — uzvрати Galante.

— Jeste li u zatvoru čuli za nepoznatog osvetnika koji je do sada ubio pedesetak pripadnika podzemlja. Neki među njima bili su i vaši poznanici? — upita ga jedna mlada novinarka.

— Čuo sam za tog manijaka, svakako. Samo, neka proba da mi se približi... — gangster nije završio.

Ovo pitanje ga je očigledno izbacilo iz ravnoteže i on brzo uskoči u veliku limuzinu. Gume zacvileše i luksuzni automobila pojuri iz mesta.

Reklo bi se da niko nije primetio čoveka u crnom kožnom odelu na motoru. Čim se limuzina izgubila iza ugla, on okrete ručicu gasa i »silve šedou« pojuri.

Jedan čovek u parkiranoj »fordu« ipak je pratio čitavu scenu. Bio je to — Lesli Eldridž. Video je i motociklistu, i Galantea. Znao je kuda će da krene i jedan i drugi. Zato uključio motor, okrete kola i pojuri ka bregu na kome se nalazila vila Tonija Galantea.

— Gazda, dobro došao kući — pozdravi Tonija krupni momak u plavom odelu.

— Hvala, Dino, hvala... Lepo je ponovo biti sa vama — uzvratil Toni. — Nego, šta je to sa tim ubicom koji nam je pobio toliko ljudi? Zar mu još niste ušli u trag?

— Ne, Toni, nismo uspeli. Čak smo angažovali i privatne detektive, ponudili veliku nagradu za bilo kakvo obavešte-

nje o njemu — i ništa. Taj momak je kao fantom. Pojavljuje se noću, neprimetno, ubija i tiho nestaje. Nema tragova, nema svedoka. Ničega. Samo smrt.

Toni učuta.

Kada su se kola zaustavila ispred luksuzne vile, dva gangstera iskočiše iz kola i brzo proveriša ima li nekog nepoželjnog u blizini. Pošto je sve bilo čisto, oni dadoše Galanteu znak da može da izađe.

— Dođite, momci, ja častim piće — povika Toni razdragano kad su ušli u kuću. — Dino, donesi mi nešto laganije da se presvučem, a ti, Fredo, idi i pušti neku dobru ploču. Vas dvojica primaknite fotelje.

Dino krene na sprat da posluša. Tek što je otvorio vrata na spavaćoj sobi Tonija Galantea, suoči se sa visokim momkom u crnom kožnom odelu.

— Ko si ti, majku ti...

Umro je ne saznajući ko je čovek u crnom. Oštrica noža jednostavno mu preseče grlo i on pade gušeći se u sopstvenoj krvi.

Fredo, koji je upravo uključio gramofonsku ploču, krenuo je u dnevnu sobu. A tad oseti kako mu se omča od tanke čelične žice steže oko vrata. Dah mu se preseče, a oštar bol po-

godu ga u mozak. Pokuša prstima da se oslobodi omče, ali ga dve snažne ruke podigoše uvis.

Čovek u crnom omota kraj čeličnog užeta oko ograde na stepeništu i ostavi gangstera da se koprcu.

Kada je stigao u dnevnu sobu, on poteže pištolj s prigušivačem i bez reči sa dva hica poskida gangstere koji su ga pogledali kao da vide avet.

Toni Galante nije ništa čuo. Veselo je pevušio dok je mešao koktel za momke i sebe.

— Evo, stiže prvoklasni koktel a la Toni! — povika i pozuri da posluži svoje ljude.

Čim se okrenuo, ugledao je telo svog čoveka kako se ljulja na kraju čeličnog užeta. Poslužavnik s pićem uz tresak pade na pod. Toni potrča nazad u bar, da dohvati skriveni pištolj. Napravio je tek dva koraka, a onda se ukopa u mestu.

Buljio je u čoveka u crnom. Pokušao je nekoliko puta nešto da kaže, ali uzalud. Konačno, to mu pođe za rukom.

— Ti... ti si mrtav... Ne možeš da budeš ovde... ja sam te...

Nije završio.

— Ne, nisi me ubio. Moju ženu i decu jesi, ali ja sam se

izvukao. Živeo sam samo za ovaj čas. Sada ćeš da platiš i ti — procedi čovek u crnom — odnosno bivši policajac Fred Koburn.

— Ali... kako... proklet bio... pa ja sam te... lično poslao u pakao — mucao je još uvek Galante neprimetno pružajući ruku ka dršci pištolja skrivenog iza posude za led.

— Ja upravo iz pakla i dolazim. Jesi, tamo si me poslao. Tamo ću verovatno i da završim. Ali... ideš i ti sa mnom — odgovori Koburn.

Toni ciknu kad je dohvatio dršku. Bio je đavolski brz. Pucao je prvi. Pogođen u rame, Fred Koburn se zanese za tren, ali brzo povрати ravnotežu i uzvрати paljbom. Svaki od njegovih devet metaka pogodio je cilj. Izrešetani, ali još uvek s grimasom besa na licu, Toni Galante pade na zid. Dok je klizio prema podu, na zidu je ostavljao široku krvavu mrlju.

Lesli Eldridž stigao je do kuće Tonija Galantea minut-dva posle gangstera i čoveka na motoru. Video je kada je osvetnik pobio pratioca tek oslobođenog gangstera. I sada je stajao kod zadnjeg ulaza u kuću i slušao prvo razgovor, a potom pucnjavu u kući. Hteo je

već da uđe i vidi ishod obračuna kad spolja zaurlaše sirene i škripa točkova. Istovremeno se nekoliko automobila punih reportera i snimatelja, dojurila su i jedna policijska kola.

Lesli baci pogled na sobu iz koje je pre nekoliko sekundi doprla pucnjava. Vrata se otvoriše i na njima se pojavi čovek u crnom kožnom odelu. Rana na ramenu je prilično krvavila, ali čovek to kao da nije primećivao. Vratio je pištolj u futrolu, a onda iz džepa izvadio nekakav odašiljač. Lesli u trenu sve shvati.

Osvetnik je ko zna još kad minirao kuću svog smrtnog neprijatelja i sada je nameravao da je digne u vazduh.

»Ali, kako misli on da se izvuče?«, upita se Lesli. Onda mu se odgovor nametnu sam po sebi. On i ne namerava da se izvuče. Njegova osveta je okončana... više nema razloga da živi.

Tok misli preseče mu snažna detonacija na levom krilu vile.

— Ljudi, bežite kuća leti u vazduh! — povika jedan od policajaca ispred kuće, ali uzalud.

Ovo je bila jedinstvena šansa za TV snimatelje. Ovako nešto ne događa se tako često.

Jedan od dvojice gangstera, koje je Fred Koburn pogodio hicima iz revolvera, još je bio živ. Imao je i oružje u ruci. Isceri se i u smrtnom grču ispalio još tri hica. Lesli je jasno video kako kuršumi kidaju kožnu jaknu na leđima osvetnika.

Visoka prilika u crnom kruto se okrete prema gangsteru, a onda uz satanski osmeh na licu još jednom pritisnu dugme na odašiljaču.

Nova eksplozija izbi sva stakla i dobar deo prednjeg zida. Novinari i snimatelji u panici pojurili natrag.

— Ljudi, eno... tamo... kroz plamen! Eno ga... to mora da je ON.

I zaista, za trenutak se pred očima okupljenih novinara i snimatelja ukaza visoka snažno građena prilika Freda Koburna, a onda nestade iza plamene zavese.

— Ovog puta je i sam gotov — reče jedan stari novinar. — Kuća samo što se nije srušila.

Plamen je sve žešće kidisao na drvenu zgradu. Krckanje drvene građe najavi skoro rušenje. U tišini koja je nastala čulo se čak i pucketanje vatre. Niko nije mogao da nasluti šta se dešava iza plamenog zida.

Lesli Eldridž je, hitro kao munja, pritrčao Fredu Koburnu u trenutku kada je ovaj, izgubivši svest, počeo da pada. Iako je bivši policajac bio visok i težak čovek, Lesli ga s lakoćom podiže na rame i brzo iznese iz kuće. Tek što su zakoračili u zadnje dvorište, čitava kuća se sruči kao da je napravljena od karata. Još jedan oblak dima i varnica polete put neba i zakloni vidik.

Lesli brzo otvori vrata na svom »fordu«, položi onesvešćeno, gotovo beživotno telo osvetnika na zadnje sedišta, a onda potera kola.

Niko nije video šta se dogodilo.

Poručnik Bert Holis lutao je po zgarištu ne osvrćući se ni na garež, ni na još vrele delove gvozdene i betonske konstrukcije. Čuo je od novinara da su videli osvetnika... čak su ga dosta dobro i opisali.

— Frede... ne smeš tek tako da mi nestaneš... Nisi valj da i sam stradao... Naći ću tvoje telo, makar prekopao sva

ki prokleti kamen. Moram da te nađem. Kako nisam naslutio da ćeš se pojaviti kad Galante izađe? Kako?! Umoran sam, dečake... umoran i star — reče tiho kao da se pravda.

Oseti kako ga neko cimnu za rukav i on se brzo okrete.

— Holise, dosta mi je tog tvog sranja i priče o Fredu Koburnu. Napunio si novinari glavu kako okolo juri neki bivši policajac psihopata i deli pravdu. Neću o tome da čujem više nijednu reč. Jasno?!

Bio je to kapetan Mek Kormik koji se upravo vratio sa »ričbanja« u kabinetu gradskog komesara za pravosuđe.

— Ali, kapetane, ja znam da je to on... Fred Koburn — uzvrat crni policajac.

— Kako, do đavola, znaš?! Da ne šurujes s njim, ha? Bili ste nerazdvojni. Ako nešto kriješ od mene, rasturiću te... ti... ti — nije završio zapenušani kapetan.

Pred njim je bila plodna politička karijera i nije želeo da dozvoli nikome da je ugrozi. Ponajmanje nekom crnom poručniku. Znao je on da je Bert Holis dobar policajac, pošten i istrajan, ali on je sebi bio najvažniji.

Crni poručnik je dugo gledao za kapetanom, a onda siđe sa zgarišta i u pratnji svog novog ortaka krete prema kolima.

— Poručniče... mislim da ste u pravu. Ovo je mogao da uradi samo detektiv Koburn. I ja bih... da sam na njegovom mestu — reče momak ne skrivajući svoja osećanja.

Crnac ga samo potapša po ramenu, a onda uđe u kola.

*
* *

Doktor Milt Brenan skide slušalice sa ušiju, a onda pogleda Leslija.

— Vaš prijatelj je gadno povređen. Čudi me, u stvari, da još uopšte diše. Ima đavolski jako srce i to ga, drži. Samo, bojim se...

— Da će ostati nepokretan, zar ne? — dovrši Lesli lekarevu dijagnozu.

— Upravo to. Operacija je uspela, ali onaj kuršum koji je zakačio kičmeni stub napravio je pravi pakao. Mislim da će ovaj momak do kraja života morati da se vozi u kolicima.

Mala privatna klinika na periferiji San Franciska pristala je uz znatnu novčanu naknadu da primi teško povređenog Freda Koburna. Lesli se poslužio i svojim hipnotičkim moćima da ubedi glavnog lekara da momka primi bez uobičajene procedure, a pokazao mu je i falsifikovana dokumenta koja su glasila na ime vojnog obaveštajca...

— Da bi sve bilo po zakonu, sada ćemo zajedno da javimo mojim pretpostavljenima u Vašingtonu u gradskoj policiji, a onda ste vi mirni i čisti — rekao je Lesli.

Razgovore je zaista obavio sa Vašingtonom — ali ne sa Vojnom obaveštajnom komandom, nego sa nekom trgovačkom kućom, a umesto gradske policije — ispričao se u prazno. Ipak, glavni lekar bio je čvrsto ubeđen da su sve formalnosti ispunjene. Tako je boravak i nega za teško ranjenog Freda Koburna bila obezbeđena.

— Doktore, ovo je moj lični telefon. Molim vas da me pozovete čim se moj prijatelj probudi. Ni po koju cenu ne zovite nikog drugog. Ovo je »Top sekret« — jasno?

Stari lekar samo klimnu glavom.

Daleko od San Franciska, u zemlji izlazećeg sunca, u Tokiju je na poslednjem spratu jednog velikog hotela, okružena grupom muškaraca, jedna žena slušala izlaganje najstarijeg muškarca. Na njenom licu nije moglo da se pročita ama baš ništa.

— Gospođo Itaka, sve je odlučeno. Vi i vaša grupa idete u Ameriku, u San Francisko. Naša organizacija tamo preuzima poslove od italijanske Mafije. Kada sredite San Francisko, javite se — zaključići sedokosi Japancima.

Žena se samo kratko nakloni, a onda napusti duguljasti sto.

Gospođa Itaka. Sumi Itaka — bila je jedina žena šef u drevnoj gangsterskoj organizaciji Japana — Jakuzi. Svoje mesto i položaj stekla je odavno i sada je dobila čast da deo organizacije preseli u San Francisko i jednostavno preotme posao od Italijana i Mafije. Bila je ubeđena da ništa na tom putu ne može da je zaustavi.

Kada je posle čitavog sata vožnje stigla na periferiju Tokija, u čijem delu su živeli samo teški bogataši, posluga požuri da je dočeka.

Gospođa Itaka brzo napusti udobni automobil i uđe u kuću. Ne zadržavajući se prođe kroz nekoliko odaja uređenih u drevnom japanskom stilu i izbi na drugu stranu prostrane kuće. Sa trema na kome se zadržala pružao se pogled na široki i umetnički uređen vrt. Sve je bilo tu: potočić, drveni most, lokvanji u vodi, posebno birano kamenje, žbunje najrazličitijeg bilja, bonsai drveće — i jedna devojka u belom kimonu koja je vešto bacala na zemlju trojicu momaka.

Bila je to njena kći Oki Mikado. Njen ponos i jedino živo biće do kojeg joj je stalo.

Devojka koja je od svoje šeste godine trenirana kao dečak do sada je savladala tajne karatea, kung fua, aikidoa i kenda. Bila je u stanju da pobedi mnoge muškarce. Poslednje tri godine u potaji je učila i tajne ninducua. Umela je i te kako da se koristi ostrim sečivima svih vrsta. Skrivala ih je u šakama, rukavima, u pendžetima svoje obuće.

Jednom reči, ta devojka krh-kog i istovremeno žilavog i snažnog tela, bila je živo oružje.

Gospođa Itaka se samo osme-hnu i mahnu devojci.

Iste večeri sedele su u pratnji desetorice muškaraca u veliki »boing 707« i odletele za Ame-riku. Muškarci su putovali sva-ki za sebe i nisu pokazivali da se poznaju, a još manje da ima-ju bilo kakve veze sa dvema ele-gantno obučanim ženama iz pr-ve klase.

Još jedan čovek, čija će sud-bina uskoro da se ukrsti sa su-dbinama ove grupe Japanaca, bio je nadomak zaliva u San Francisku.

Posle petogodišnjeg dobrovolj-nog izgnanstva, koliko je bilo potrebno da se zaborave njego-vi gresi, kući se vraćao jedan od najmoćnijih gangstera San Franciska, kum najveće i naj-jače »porodice«. Đidi Kastelano — vraćao se kući.

Pet punih godina on je iz daleke Italije vladao svojim car-stvom, ali je istovremeno stre-peo od mlađih gangstera, od ko-kurencije, od stranaca...

Međutim, dok je bio u izgnan-stvu, shvatio je da nešto mora iz osnova da se menja u organi-zaciji i među »porodicama«. Sa-mo u San Francisku bilo je pet moćnih porodica koje su se ne-prekidno glodale međusobno i tako slabile moć jedna drugoj. U međuvremenu javljale su se nove grupe iz Portorika, Jamaj-ke, Kube...

Zato je lukavi Đidi Kastelano odlučio da ujedini svih pet naj-moćnijih porodica i postane ne-prikosnoveni gospodar.

Kako?

Našao je za to najubedljiviji argument.

Novac. Mnogo novca. Negde oko pet stotina miliona dolara. Lova od koje bi se zavrtelo u glavi svakom šefu »porodice«.

A taj novac plovio je prema luci San Franciska u obliku to-vara droge teškog 600 kilogra-ma. Čitav plan oko prijema ro-be, prevoza i distribucije Kaste-lano je već imao u glavi.

Sa njim se u Ameriku vraćao i njegov sedmogodišnji sin, je-dinac, dečak koga je već od malena počeo da priprema za ulogu gospodara podzemlja San Franciska. Samo, to novo »pod-zemlje« biće nešto sasvim dr-ugo. Držaće najveće koncerne u legalnoj privredi, trgovačke

kuće, hotele, fabrike elektronske opreme — sve ono što bude najunosnije. Obračuni po dokovima, na ulicama i restoranima jednom zauvek ostaće prošlost.

Na izlasku iz aerodromske zgrade Kastelana dočeka velika grupa novinara i foto-reportera. Jasno, nisu izostali ni ljudi s televizije.

Svi su znali ko je Đidi Kastelano, a njegov povratak mogao je da znači samo novu krv i nove obračune na ulicama grada. Tako su mislili novinari. Kastelano ne.

— Gospodine Kastelano, ponovo ste u Americi, kod kuće. Šta imate da kažete? — bilo je prvo pitanje radoznalih novinara.

— Lepo je biti ponovo kod kuće.

— Čuli ste za osvetnika. Po- bio je mnoge vaše ljude?

Kastelano je ponešto načuo o usamljenom čoveku koji je desetakovao članove pet »porodica«, ali ništa bliže nije znao. Zato reče:

— Ne verujem da on postoji. Njega ste vi izmislili!

— Kako, onda, objašnjavate pravi pomor među vašim ljudima?

— Suviše stresova, eto šta je uzrok smrti.

Novinari zažagoriše. Kastelano se okrete levo-desno, a onda ugleda poznato lice iza spuštene prozora na automobilu. Pro- gura se između novinara i pri- de sivo-plavom »dodžu«. Pro- zor se spusti i u njegovom okvi- ru ukaza se lice poručnika Ber- ta Holisa.

— Šta mogu da učinim za vas... detektive? — ironično izusti Đidi.

— Već si učinio, čoveče, već si učinio. Vratio si se — uzvra- ti crni poručnik.

— To znači?

— Znači da mi je ponestalo mamaca, a ja sam ti kao stari, strpljivi pecaroš. Sedim i čekam na dobar mamac.

— Onda si uzalud čekao, de- tektive — odbrusi Kastelano i okrete se.

— Hej, Kastelano, dobar ti je onaj štos sa stresom. Ha, ha, ha — mnogo stresa, e jesi...

Crni poručnik nije završio re- čenicu. Ubaci menjač u brzinu i automobil lagano napusti guž- vu.

— Gospodine Kastelano, sa- mo još nekoliko pitanja — na- valjivali su novinari, ali uza- lud.

Trojica telohranitelja odgura- še ih od automobila u kome je već sedeo sedmogodišnji Frenki

Kastelano i prvi doglavljenik njegovog oca, Simone Balardi.

Kada se zavalio u udobno sedište, Kastelano se duboko zamislio. Taj osvetnik je, izgleda, stvarno veliki problem. A to što ga je na aerodromu sačekao i jedan od dvojice najljućih protivnika — crni poručnik Bert Holis — značilo je samo još jednu muku više. Naredi da vozač krene ka njegovom restoranu u istočnom, priobalnom delu grada.

Polu sata kasnije raspoloženje mu se povratilo kada je osetio poznate mirise i našao se među poznatim ljudima i stvarima.

— Pa, Simone, kako stojimo? Nisu stvari valjda toliko loše da mi nisi ni reči do sada rekao — obrati se svom prvom čoveku pošto je malog Frenkija poslao u kuhinju da jede.

— Kako da nisu loše. Prvo, da se nisi vratio, ja bih postao glava najmoćnije »porodice« — našali se Simone, ali ga Đidi prekinde.

— Simone, to sa porodicama je sranje. To je zastareli način življenja i rada. Menjamo stvari iz korena. Nema više »porodica«.

— Šta pričaš? Kako to misliš da izvedeš? Šta će reći ostali »kumovi«?

— Složiće se svi kad vide šta sam im doneo. Momče, šta veliš na 600 kilograma prvoklasnog heroína? Ha?! Zanemio si. Eto tako će i oni kad budu na brzinu izračunali da je to više od 500 miliona dolara. Na to će pristati i Debeli Đorđo, i Miranda Džo, i svi ostali. Čoveče, to su pare koje mogu mnogo toga da urade — ushićeno je govorio Kastelano.

— Kada stiže roba i kako ćeš sve to da izvedeš?

— Odmah ćemo pozvati petoricu šefova »porodica« i pozvati ih da sutra uveče učestvuju u prijemu i prevozu robe. Mi damo obezbeđenje. Videćeš. Sve će biti u najboljem redu — uveravao je Kastelano.

Lesli Eldridž stajao je kraj postelje Freda Koburna. Snažni momak pregurao je najgore i sada je bio pri svesti. Dugo je gledao nepoznatog siguran da mu je na tom licu mnogo toga poznato. Da je bio van uticaja narkoze i lekova, shvatio bi šta

je u pitanju. Njegova sličnost sa nepoznatim kraj postelje bila je neverovatna. Nepoznati je jedino imao tamniju kosu, lice bez dva ožiljka i bez dubokih bora oko usana.

— Ko... si... ti? — izgovori uz veliki napor.

— Prijatelj.

Koburn uzdahnu. Prijatelj? On je imao samo jednog prijatelja, a taj je bio crn kao noć i nije imao dlake na glavi. Prijatelj? Otkad?

Kao da naslućuje o čemu bivši policajac razmišlja, Lesli mu ispriča sve što se dogodilo.

— Znači... ti znaš... ko sam?

— Da, znam, ali ne brini. Ovde si siguran kao i u svom skrovištu.

— Skrovište? Znaš gde je mo je skrovište?

— Nemam pojma, ali znam da je sigurno kad te za dve godine niko nije našao.

Neko vreme dvojica ljudi su se ćutke posmatrali. Onda napetost popusti.

— Koji je danas dan? — upita Fred Koburn.

— Četvrtak. Zašto?

— Do đavola, moram večeras da se pojavim... na dogovorenom mestu. Treba da dobijem važnu informaciju — dodade Koburn i pokuša da ustane.

Međutim vrlo brzo shvati da je od pojasa nadole nepokretan. Njegove prazne oči u sekundi se izmeniše. Očaj izmešan sa besom sevnu u njegovim zenicama.

— Polako, momče... teško si povređen. Možda ćeš zauvek ostati nepokretan — a možda i ne. To je još tajna i za lekara. Tu sam ja da uradim sve što treba — umiri ga Lesli.

Te reči dirnuše u još uvek novitu ranu u njegovom sećanju i duši. Baš to rekao mu je Bert Holis kada su se poslednji put videli pre one užasne tragedije: »Samo ti idi momče, užijaj, ja ću da uradim sve umesto tebe«...

Nastala je nova pauza još duža nego ona prethodna. Onda se odluka nazre u očima ranjenika.

— Večeras u ponoć, moj čovek, ima veoma važan podatak za mene. Treba da se nađemo u prolazu između Druge avenije i 53. ulice. Kako da ga Ti nađeš, to je problem?

— Ako si primetio, nas dvojica prilično ličimo — osmehnu se Lesli. Dva-tri poteza i niko neće moći u meni da ne prepozna tebe. To smo rešili. Kakav je dogovor?

— Moj čovek, Barzol Kazimirski je glumac... propali glumac i pijanac. Ako se ne pojavi na vreme, a najverovatnije će biti tako, naći ćeš ga u baru na samom uglu pomenutih ulica. Velika kosa, frak i leptir mašna. To uvek nosi — završi Koburn.

Lesli klimnu glavom i krete.

— Hej, ne znam ni kako se zoveš... prijatelju — javi se Fred.

— Lesli. Lesli Eldridž... prijatelju!

Bartol Kazimirski gutao je očima čaše s pićem u rukama ljudi poredanih duž šanka u baru na uglu Druge avenije i 53. ulice. Međutim, niko se nije obazirao na njegove žedne poglede. Konačno, on skupi hrabrost, pogazi ono malo ponosa što mu je ostalo i priđe jednom mornaru koji je lagano ispijao »bakardi« rum iz dugačke čaše.

— Prijatelju, baš ti zavidiš... — počeo Bartol.

— Zašto mi, do đavola, zavidiš? Zato što sam tri meseca bio na onom koritu? Zato što nemam ni kućeta ni maćeta?

Bartol pokaza prstom na čašu.

— Ja sam u istom sosu, ali ti imaš bar TO!

Mornar baci pogled na čašu, a onda se osmehnu vadeći novčanicu od pet dolara. Tog trenu pride im barmen i povika na Bartola.

— Bagro jedna, zar ti nisam zabranio da smetaš mojim mušterijama? Čarli, hej Čarli, izbaci ovu vreću buva napolje — naredi svom »čistaču«.

Veliki crnac pride i s lakom podiže nekadašnjeg glumca i odnese ga do vrata. Tamo ga hitnu kao da baca kesu sa dubretom i nesrećnik odlete dobrih pet metara niz mokri trotoar. Kada je podigao pogled, ugleda dobro poznate okovane čizme i kožno odelo.

— Haj... ti si stigao — reče ustajući i tresući s pantalona prljavštinu koju je upravo kupio.

— Da ja sam stigao, a ti kasiš, i to pola sata — uzvрати mu čovek u kožnom odelu. — Nadam se da nisam uzalud dolazio čak ovamo?

— Ne, nisi. Roba stiže sutra uveče — brzo prošapta Kazimirski osvrćući se da vidi nema li u blizini nepoželjnih ušiju.

— Koji dok?

— Dok broj 22, ali to nije najvažnije.

— Zašto?

— Zato što je važnije KO će tamo da se nađe. Eto zašto!

— Možeš li da budeš malo manje tajanstven?

Bivši glumac pročisti grlo, osvrte se još nekoliko puta oko sebe, a onda priđe bliže čoveku u kožnom odelu.

— Verovao ili ne, biće članovi svih pet porodica. Otkako se Đidi Kastelano juče vratio, stvari se naglo menjaju. Eto, to je sve.

Čovek u crnom kožnom odelu izvadi iz džepa kožne jakne nekoliko novčanica i ugura ih u mali džep na vrhu pohabanih fraka. Onda potapša čoveka po ramenu i nestade u mraku.

Kada je utihnulo bat njegovih koraka, bivši glumac uzdahnu.

— Putuj srećno, nesrećni prinče moj. Osveta koju nosiš u srcu ubiće te jednog dana, ali otići ćeš u velikoj pratnji — mrmrljao je mešajući sopstvene reči sa stihovima Viljema Šekspira.

*
* *

Na doku 22 osećala se velika napetost. S vremena na vreme iz senki bi izronio jedan ili po dvojica naoružanih ljudi. U rukama su držali »voki-toki« aparate i neprekidno se nešto dogovarali.

— Kada ih očekuješ, Frenki?
— upita jedan od ljudi mračna lica.

— Gazda kaže da su već tu... samo čekaju pogodan trenutak da daju znak sa broda.

Na drugom kraju doka jedan od momaka pozva svog ortaka.

— Pripazi malo, moram da pustim vodu.

— Baš si naašo kad. Brod samo što se nije pojavio.

— Šta hoćeš, da pustim u gaće! — brecnu se prvi momak i priđe ivici doka.

U tom času iz mraka sevnu svetlost džepne lampe. Jednom kratko, dva puta dugo i još jednom kratko.

— Tu su, gazda, vidim signal — javi Simone Balardi svome gazdi.

— U redu, Simone, sve ide prema planu. Samo mirno — naredi Đidi Kastelano koji je, kojih dvesta metara dalje od doka 22, sedeo u kolima. Nadzirao je

iskrcavanje basnoslovno vrednog tovara, ali sa bezbedne udaljenosti.

Još neko je pomno posmatrao šta se događa na doku 22. Bila je to više senka nego čovek. Zašto?

Zato što se izuzev crne siluete povremeno video samo odsjaj meseca u čeličnim očima.

Ninja je pre svih stigao na mesto. Bio je spreman da otme i uništi i ovaj tovar.

Međutim, događaji su te večeri već imali scenario koji je sudbina napisala.

Tik uz brod koji se sve više približavao doku, neprimetno su se kretala dva čamca sa posadom u tamnim gnjuračkim odelima i maskama za ronjenje na licu. Bili su čudno opremljeni. Samostreli i puške za podvodni ribolov zamenjivali su vatreno oružje, a oštri noževi i kratki mačevi bili su neuobičajeno oružje za ovaj deo kontinenta.

Kada je brod bio na dva-tri metra od veza, vazduhom zaštitila harpun iz puške za podvodni ribolov. Pogođen posred leđa krmanoš na brodu kriknu, a onda, povučen nevidljivom silom, polete unatrag i nestade preko ograde broda.

Istog trena gangsteri na obali otvoriše vatru.

— Gazda, nešto nije u redu. Napadnuti smo s mora... ne ne vidim nikoga... čekaj samo neke siluete, ali ništa ne vidim — brzo je izveštavao Simone, a onda u slušalici Kastelanovog aparata odjeknu smrtni krik njegovog najvernijeg čoveka.

Pogođen šurikenom posred čela, čovek se zanese i pade u more.

Petočlana posada broda bila je pobijena u roku od jednog i po minuta i sada su crne senke jurišale na sam dok.

Sevali su mačevi, zviždali harpuni i odjekivali jauči ranjenih i umirućih.

Ne shvatajući ko ih napada i jedva u stanju da okom uhvate siluete u crnom koje su skakale, kotrljale se i fijukale duž doka, gangsteri su padali jedan za drugim.

Vrlo brzo obračun je bio okončan.

Petorica ljudi u crnom brzo počеше da pretovaraju pakete s heroinom iz trupa broda u kombi. Kada je sve bilo gotovo, dvojica od njih sedošе za volan dok se ostali izgubiše bez traga i glasa.

Kada je kombi prolazio pored mesta na kome se nalazio

ninđa ovaj skoči uvis i za tren oka nađe se na krovu kombija koji je sve brže junio. Vozaču se učinilo da je nešto čuo, ali nije imao vremena da bilo šta proverava.

Trenutak kasnije šoferšajbna ispred njega raspršte se u hiljade komada, a oštro sečivo katane probi mu grudni koš. Čovek vrisnu, u magnovenju okrete volan i zahuktali kombi prelete ogradu doka i sa visine od desetak metara sunovrati se u okean.

Ninđa se i dalje držao za ivicu krova. Kada je kombi dodirnuo dno, podiže se oblak peska i mulja. No i pored toga ninđa je spazio suvozača kako uspeva da se kroz uski prozor izvuče i krene ka površini. Ninđa krete za njim. Stigao ga je u trenutku kada je ovaj izblio na površinu žudno udišući vazduh. Dograbi ga za noge i povuče pod vodu. Još dok su ronili u dubinu, ninđa poteže vakizaši iz pojasa i jednim potezom ga ubi.

I dok je telo nepoznatog lagano tonulo ispuštajući za sobom krvavi trag, ninđa skrete prema kombiju. Otvori zadnja vrata, a onda oštrica noža počela seče jedan za drugim pakete za ubistvenom drogom.

Dva minuta kasnije sve je bilo završeno. Ninđa izroni i brzo se pope do ivice doka 22. Na njemu je sada bilo mirno. Smrt je carevala na do maločas živom prostoru.

Ninđa krete lagano duž doka, a onda ugleda jednog od nepoznatih napadača u ronilačkom odelu. Strže mu masku za ronjenje i ugleda mrtvo lice Japanca. Onda mu pogled privuče i leva ruka ubijenog.

Na levoj šaci nedostajao je mali prst.

Jakuza!

Ninđi samo ta misao prođe kroz glavu, a onda napusti razbojište i požuri s mesta događaja pre nego što počnu da se okupljaju radoznalci, radnici sa dokova i policija.

*
* *

Crni poručnik Bert Holis gričkao je nervozno usnu dok je čekao da dizalica izvali iz vode kombi čija se silueta videla s doka.

— Poručniče, onaj jedan među mrtvima je Japanac. Jedino što sam na njemu uočio je to da nema mali prst na levoj ruci — reče tiho mlađi policajac Bil Teri.

— Šta je tu čudno, s tim prstom?

— Nemam pojma. Samo kažem šta sam video.

Utom iz vode izroni sivi kombi. Dok se voda cedila iz njegove unutrašnjosti, zadnja vrata se širom otvoriše. Unutra nije bilo ničeg. Konačno, vozilo bi postavljeno na sva četiri točka i poručnik s ostalim policajcima priđe bliže.

Odmah su ugledali izbuljene oči ubijenog vozača. Tek kada su ga izvukli iz automobila, otкриše ranu u predelu srca.

— I ova je od sečiva kao i kod većine pobijenih gangstera, poručniče — obavesti ga dežurni sudski lekar.

— Ser, šta mislite? Ovo nije učinio osvetnik, mislim Fred Koburn? — upita Bili.

— Ne. Ne verujem. On je stručnjak za vatreno oružje. U redu, zna da upotrebi i nož, ali video si ovo ovde. I harpuni i nekakvi mačevi i one gvozdene zvezde oštarih ivica. Ne, to nije bio on. I još nešto sam siguran: napad su izveli neki ljudi sa strane, i to više njih — zaključio poručnik Holis.

— Šta ćemo sad, poručniče?

— To bih i ja voleo da znam, Bili. Za gangstere ćemo lako da nađemo podatke. Siguran

sam da se slika svakog od njih nalazi kod nas u arhivi. Za one druge mislim da će traganje biti uzaludno. Sve imam osećaj da ovo nije i naš poslednji susret sa njima.

Didi Kastelano jedva je uspeo da stiha galamu koja je vladala u njegovoj kancelariji na osamnaestom spratu poslovne zgrade koja je bila njegovo vlasništvo.

— Ljudi, ovako ništa nećemo da rešimo. Umirite se! — povika kada je njegov glas najzad uspeo da nadjača ostale.

Okupljeni su ga gledali mrkim pogledima.

— Govorio si kako je sve osigurano, kako će roba da stigne bez problema. A, ono? Stradala su mi četiri dobra momka — prvi se javi Debeli Đordo.

— Ja sam izgubio petoricu — povika Miranda.

— I mojih pet momaka je stradalo — javi se Mikele Berti.

— O čemu pričate, ljudi? — umiri ih Kastelano. — Zar ja nisam izgubio trojicu momaka i Simonea? Zar tovar nije bio moj? Šta ja da kažem?! Da li ja

treba da vrištim. Pozvao sam vas ovamo jer sam imao jedan čudan telefonski poziv. Osoba koja je zvala svakog trenutka treba da bude ovde i onda ćete sve čuti. Saznaćete i ko nas je napao, i zašto.

Nije protekao ni minut pošto je Katelano ovo rekao kad se dvokrilna vrata od hrastovine bešumno otvoriše i u salu uđe vitka Japanka u pratnji jedne devojke i dvojice Japanaca.

— Gospođa Itaka? — oslovi je Kastelano.

Žena se samo nakloni. Odmeri ih sve redom, a onda se obrati Kastelanu.

— Da li ste vašim ortacima preneli našu poslovnu ponudu?

Glas joj je bio hladan i neprijatan sa snažnim akcentom.

— Ne, nisam imao vremena. Uostalom, predlog je vaš, pa ga vi i iznesite — reče Kastelano i pogleda je podsmešljivo.

— Nudimo vam da radimo zajedno, gospodo — reče Japanka. Nama će pripadati 75 procenata, a vama ostatak. Vaša je organizacija slaba i nespretna. To se pokazalo i prošle noći. Ono je bila samo mala demonstracija onog što mi možemo i umemo, i onoga o čemu pričam kada ste vi u pitanju. Dakle?

— Idi do đavola, ti žuta kučko! — vrisnu Miranda i skoči prema Japanki.

Ona jednim pokretom zaustavi devojku i muškarce iz pratnje, a onda lako izbeže udarac koji je Miranda pokušao da zada. Odmah zatim uhvati ga za zglobove ruke i okreće ga u mestu. Strašni bol natera Italijana da urlikne od bola i klekne na kolena.

— Eto, vidite li koliko ste nesposobni. Ni mene, nejaku ženu, niste u stanju da savladate — reče ironično.

Uprkos velikom bolu Miranda povika:

— Nosí se sa svim tvojim trikovima u selendru i rupu iz koje si izmislila...

Ponovo zaurla kad gospođa Itaka samo malo pojača stisak.

— Slušaj ti, naduveni makarondžijo. Tvoji preci su još spavali sa kozama i tucali ih kada su moji preci stvarali umetnost i veštinu ratovanja. Imate tri dana vremena da se dogovorite o mom predlogu. Posle toga uslovi neće biti isti — reče obraćajući se ostalim glavešinama Mafije iz San Franciska.

Telohranitelj Debelog Đorđoa poteže pištolj u nameri da smakne drsku Japanku, ali devojka koja je dotle mirno sta-

jala reagova brzinom misli. Zadržavši se našla ispred gospođe Itake, a već sledećeg dela sekunde desnom rukom strže mindušu s uveta i hitnu je na revolveraša. Pogodak je bio veličanstven. Minduša, u stvari oštri šaken, nestade u grlu revolveraša i on pade na pod pokušavajući da ispljune čelični ukras. U tom nastojanju je i umro.

Kada su gangsteri podigli pogled — grupa Japanaca je već nestala iz prostorije.

Opšta galama ponovo zavlada.

— Ko je ona žuta kučka? Ćidi, znaš li? — povika Miranda trljajući gotovo polomljenu ruku?

— Da. Znam. Dok sam čekao da se okupite, zvao sam moju vezu u Honkongu. Ona žena je Itaka Sumi — šef Jakuza grupe.

— Jakuza?! Šta ti je sad pa to?

— To je njihova mafija. Starija je i od naše »koza nostre«. Veoma su moćni tamo kod kuće, u Japanu. Sada, izgleda, hoće i ovde da se prošire. Ona je jedna od najokrutnijih šefova te organizacije. U njenom životu, kako su mi rekli, postojao je samo jedan čovek koga je volela i kome je verovala. Bio

je to njen brat. Ali, momak je, ponet pohotom, počeo da potkrada organizaciju. Šefovi su to otkrili. Otkrila je i Itaka. Ni ko joj ništa nije rekao. I znate šta je uradila?

Svi se utišaše da što bolje čuju priču.

— Pozvala je brata na večeru, lepo ga nahranila i napojila, a onda mu prišla iza leđa i odsekla mu glavu. Sutradan je donela na sto pred ostale šefove organizacije. Od tada je njeno mesto veoma visoko, a njena reč je zakon za Jakuze. Eto, sad znate s kim imamo posla — završi svoju priču Ćidi Kastelano.

Ljudi su ćutali. Priča je bila strašna. Ali, ni oni nisu bili neka nevinašca.

— Ne znam za vas, ali ja nemam nameru da pristanem na njene posrane uslove. Boriću se do kraja. Borbom sam došao i do ovoga što sada imam. Tako ću i sačuvati ono što je moje — viknu Miranda još jednom.

Njegova izjava naiđe na odobravanje kod ostalih.

— Svakako da ćemo se boriti. Hteo sam da se lično upoznam sa našim protivnikom. Sada, kada znate ko nam je na leđima, bićete spremni i da se borite — reče Kastelano. — Nego,

hajde da se dogovorimo kako da se organizujemo.

*
* *

Gospođa Itaka, obučena u tradicionalni kimono, sedela je u prostorijama na poslednjem spratu velikog hotela. Čitav sprat bio je zakupljen i prepravljen još pre njenog dolaska. Čitav posao obavila je jedna japanska izvozna trgovačka kuća i registrovala sve na svoje ime.

Čitavih trista kvadrata prostora bilo je preuređeno u stilu klasičnog japanskog građevinarstva. Zidovi od cigala bili su zamjenjeni drvenim ramovima i pergament papirom. Podovi su bili od drveta, a svetiljke su visile po zidovima.

Deo prostorije bio je preuređen u pravi dođo — školu borilačkih vještina u kome su po čitav dan vežbali mladi jakuze. Najvredniji učenik još uvek je bila kćerka gospođe Itaka, lepa Oki Mikado.

Pošto je završila trening, devojka požuri u kupatilo. Tamo se prepusti nezi dve devojke i brzo utonu u bistru hladnu vodu.

Gospođa Itaka je posmatrala skrivenu iza velike vaze sa ukusno napravljenom ikebanom.

Devojka je osetila majčin pogled na sebi, ali se pravila da ništa ne primećuje. Najzad se oglasi:

— Poštivama majko, želite li da razgovaramo! — upita mekim glasom.

Gospođa Itaka se trže. Devojka je očigledno mnogo napredovala, a imala je nešto i od njenog dara. Izade iz senke i sede na ivicu bazena.

Obe devojke koje su dotle pomagale mladoj gospodarići nestadoše tiho kao lahor.

Gospođa Itaka je s neskrivenim ponosom posmatrala lepo vajano telo svoje kćerke.

— Lepa si, znaš to. Kada ćeš tu svoju lepotu da pokloniš nekom od momaka?

— Majko, nećemo o tome, molim vas. Već smo to raspravili. Moj život je posvećen vama, pripada samo vama. Sve ostalo nije važno — reče devojka i zagleda se u duboke, crne oči svoje majke.

Osećala je ljubav prema toj ženi, ljubav koju oseća svaka kći prema svojoj majci. Ali, uz tu ljubav, istovremeno su postojala još dva osećanja: divljenje i strah od nečeg nedokuči-

vog. Divljenje zbog položaja koji je njena majka zauzima u društvu i organizaciji, a strah od nečeg što je žena nosila u sebi kao neku natprirodnu moć, kao tajnu koja ne sme da se otkrije.

— Dobro, nećemo o tome. Kada se ljubav pojavi — znaćemo obe.

Neko vreme su ćutale, a onda devojka počne o poslu.

— Nisu vas pitali gde je roba. Zašto?

— Videli su da su naši ljudi u kombiju pobijeni. Dakle, mi je nismo odneli. A, kada ćeš me pitati zašto JA njih nisam pitala da li su oni ubili naša dva čoveka? E... znam da nisu. Prvo, oni nisu za to sposobni, a, drugo, naše ljude je pobio neko ko barata NAŠIM oružjem. To je zadatak koji moramo da obavimo: da saznamo ko je bio treći igrač u igri na doku prošle noći.

— Znači, mislite da postoji i neko treći?

— Sigurna sam u to. Čak i imam neke neodređene sumnje, ali o tome drugi put. Za sada će naši momci da obidu nekoliko većih škola za borilačke veštine, a onda ću da vidim. U međuvremenu, moraćemo onim nesposobnjakovcima da poka-

žemo još nekoliko puta šta smo u stanju da uradimo. Starci u Tokiju ne žele rat sa italijanskom mafijom, pa moramo da usporimo.

Istovremeno, u štabu Đidijskog Kastelana, ljudi su postavili gotovo identična pitanja.

— Roba očigledno nije kod njih. A kako nije ni kod nas, onda je kod nekog trećeg — za ključ Kastelano.

— Uništena je — obavesti ih momak srednjeg rasta u sivom fianelskom odelu, koji je upravo tog časa ušao u prostoriju.

Bio je to Bernardo Luki koji je imao svoje veze u gradskoj policiji. Otuda se upravo vratio.

— Kao što sam vam još ju-tros javio, kombi je bio prazan kada su ga izvadili. Ali, ronjoci su kasnije iz mora izvadili i kese u kojima je droga bila upakovana. Sve su bile isečene i prah je rasturen po čitavom zalivu. Ribe će ludo da se provode sledećih nedelja — reče i se de na prvo prazno mesto.

Neko vreme ljudi su s nevericom razmišljali o onome što su upravo saznali.

— Ko je mogao da uništi toliko blago? Ko?!

Pitanje je postavio Miranda, ali su svi isto mislili.

— Kažu da je onaj crnja, po ručnik Holis iz ruku jednog od ronilaca uzeo nekakav nož sa glavom orla na dršci...

— Nož osvetnika?

— Pa, kažu da on koristi takve noževe. Šta ja znam...

»Opet taj osvetnik«, pomisli Kastelano. Ko je taj momak, do đavola? Da li je istina to što su novine objavile? Da li je osvetnik zaista Fred Koburn, par tner onog crnog policajca? Ako jeste, gde je, gde se krije?

— Čini mi se da ću morati malo da pritisnem onog crnog pandura, i to što pre. On MORA da zna gde mu se krije nekadašnji ortak. Kad to rešimo, rešili smo problem osvetnika. Onda možemo da se obračunamo i sa žutaćima — zaključiti Kastelano.

Fred Koburn spusti novine kraj malog stola. Naglo se oporavljao, ali na noge još uvek nije mogao da se osloni. Sada je s nestrpljenjem iščekivao da se pojavi njegov nenadano stečeni prijatelj. Ali, Leslie je tek negde oko sedamnaest časova ušao u njegovu sobu.

— Kako si, Frede? Oporavljaš se?

Bivši policajac klimnu glavom, a onda, pokazavši na novine, upita.

— Moj taster je imao dobre informacije, zar ne? Vidim da je obračun bio žestok. Koliki je tvoj udeo?

— Ništa naročito. Pustio sam ih da se međusobno ubijaju, a ja sam sredio samo vozača kom bija i pratioca. Ovog puta imamo posla sa uvoznim kriminalom — reče uz setan osmeh.

Koburn se namrgodi.

— Uvozni kriminal?

— Japanci. Jakuze!

— Ali, Japan je đavolski daleko odavde... i ko su ti uopšte te Jakuze?

— Japan je samo relativno daleko, a Jakuze su pripadnici najsatrije organizacije kriminala u Japanu. Postoje već stotinama godina. Kocka je njihov glavni posao. Kocka i pozajmljivanje novca uz velike kamate. Sada su se upleli i u velike legalne finansijske transakcije. Novac dobijaju, kao što rekoh, od kocke i pozajmljivanja, ali mislim da današnje jakuze ne prezaju ni od ostalih vidova kriminala.

— Samo su nam još oni nedostajali. Šta ćeš sad?

Leslie se zagleda kroz prozor, preko prostranog vrta, čak do plavetnila površine okeana.

— Moraću da ih upoznam, snimim — a onda uništim.

Ova rečenica, jednostavna i kratka, a tako odlučno izrečena natera Freda Koburna da se bolje zagleda u Leslija. Ono što je uspeo da vidi na njegovom licu i u njegovim očima uveri ga da čovek ne priča koješta-rije.

Ko je taj tvrdi momak koji je i njega spasao, a sada tako odlučno govori kako će da sredi tako moćnu organizaciju kakva je Jakuza.

— Ideš sam protiv njih? — upita Fred.

— Ne. Ide nas nekoliko — osmehnu se Lesli ne objašnjavajući da misli na katana, vakizaši, šurikene i ostalo oružje iz arsenala ninde.

— Da, bez prijatelja, čovek ne može. Ipak ne može. To sam shvatio dok sam se dve godine krio u onom napuštenom hodniku. Moj jedini prijatelj i ne zna da li sam živ ili mrtav. Siroti Bert... sigurno ispašta zbog svih onih ubistava koje sam počinio — dodade Koburn.

— Bert? Ko je Bert? — upita Lesli.

— Poručnik Bert Holis. Jedan od retkih crnih policajaca u našem lepom gradu. Godinama smo bili partneri. Sve do onog dana...

Mračni oblak prekri oči koje su tek živnule, a dve duboke bore ponovo se smestiše oko čvrsto stisnutih usana.

Lesli je ćutao. Ako bude želio da govori, Koburn će mu sve sam ispričati. A ako ne želi nikakva pitanja ni navaljivanja neće pomoći.

— Znaš, Bert i ja sam u svoje vreme bili prava mora za Tonija, Galantea, za Diđija Kastelana i ostale iz podzemlja. Nekoliko puta digli smo im pošiljke droge, toware oružja... rasturili smo im tri ilegalne kockarnice i jednu javnu kuću. Zakleli su se da nas poskidaju. Sam nas dvojica bili smo pretvrdi za njih. Tada su odlučili da me se reše na drugi način...

Očigledno pritisnut navalom uspomena, Fred Koburn za trenutak zaćuta. Kao da su mu pred očima ponovo bili događaji od tog junskog dana pre dve godine.

— Meri je sa devojkicama bila spremna da krene kod moje majke, u Kaliforniju. Ja sam bio sprečen i trebalo je da im se pridružim tek za nekoliko dana. Međutim, Bert je uspeo da ubedi kapetana da i ja dobijem odmor i krenem sa njima. Požurio sam kući da ih obradujem. Bio sam nekih dvadesetak

metara udaljen kad sam video kako moja Meri zatvara vrata od kola i okreće ključ... Snažna eksplozija bacila je i mene na zemlju. Nekako sam ustao i potrčao. Razbio sam staklo laktom i pokušao da otvorim vrata. Meri je bila u nesvesti, a devojčice nisam ni video na zadnjem sedištu... koje je bilo razneto... Tada je eksplodirao i rezervoar. Osetio sam kako letim kroz vazduh, a zatim je nastupio mrak...

Još jednom Fred učuta. Disao je teško, a krupne graške znoja slivale su mu se niz čelo mešajući se sa suzama.

— Kada sam se probudio, svu da oko mene bio je mrak. Shvatio sam da sam upao u jamu koju su radnici dan pre toga kopali, a zatim samo prekrili li mom. Niko me nije video. Odvukao sam se u podrum jedne napuštene kuće u susedstvu i tu proveo nekoliko dana, oporavljaajući se. Par dana kasnije saznao sam da sam mrtav i ja i moja porodica, i da je kao glavni osumnjičeni uhapšen Toni Galante. Uhapsio ga je poručnik Bert Holis. Ja sam se povukao u napušteni hodnik metroa. Tamo sam našao i onog propalog glumca i pijanca Kazimirskog. Davao sam mu pare, a on je

kupovao sve što mi je potrebno...

I treći put Fred učuta.

— Frede, odmori se... ima vremena. ispričaćeš mi sve — pokušaj Lesli da ga nagovori da se odmori, ali momak nastavi rešen da najzad iz sebe istrese sve što je nosio dve duge godine.

— Noćima sam sedeo sam u onom tunelu i pitao Boga da li je to pošteno da nevini umiru, a krivci se nekažnjeno šetaju? Pitao sam ga gde je pravda? Onda, jedne noći, čuo sam šapat da sam ja Pravda i da je moj posao da kažnjavam krivce koji izmiču zakonu. Ne, nisam poludeo. Zaista sam čuo taj glas. I od onda sam kažnjavao. Kada je Galante izašao na slobodu, shvatio sam da je došao i kraj moje misije. Zato sam minirao kuću i želeo da zajedno s mojim smrtnim neprijateljem napustim ovaj svet. Hteo sam da poštedim Berta i ostale poštene policajce muke da me jure, hapse i predaju dželatatu... Eto, to je sve.

Dugo posle toga u maloj bolesničkoj sobi vladala je tišina. Utomuli svaki u svoje misli dvojica usamljenih boraca za pravdu sedeli su bez reči. Konačno, kada je sumrak već počeo da

se spušta Lesli ustade da krene.

— Lesli, mog doušnika Kazimirskog možeš svakog ponedjeljka da nađeš u onom baru, a ako se ne pojaviš on dolazi u moje skrovište. Sada, kada znaš gde se ono nalazi, možeš i tamo da ga sačekaš. Znaš, iako je propao kao glumac i postao pijanac, još uvek je odan i koristan.

— Važi, imaću to na umu. Nego, šta da uradimo sa tvojim bivšim partnerom, poručnikom Holisom?

Fred je dugo ćutao, a onda reče.

— Sada bi mi Bert dobrodošao, ali mislim da još nije vreme da me nađe. Jednog dana... možda...

*
* *

Crni poručnik sedeo je u kancelariji sam i vrteo u ruci kammu sa drškom na čijem vrhu se nalazila metalna glava orla. Na taj nož gotovo je i zaboravio. Onda se seti da ga je dobio na doku 22 posle onog pokolja. Da li je i Koburn učestvovao u njemu? Ko zna, možda i jeste, ali očigledno nije bio sam.

— Do đavola, toliko pitanja a nijedan koliko-toliko pouzdan odgovor — jeknu poručnik i priđe mapi San Franciska. Pedeset čioda s crvenim glavama bilo je zadenuo širom gradskog atara. Bile su to oznake za mesta na kojima je osvetnik likvidirao svoje žrtve.

Kucanje na vratima ga prenu iz razmišljanja. Sledećeg tre na u sobu uđe mladi Bili Teri.

— Poručniče, šta radite tako kasno? — upita.

— Šta ja radim?! A, šta ti radiš ovde... sad je već ponoć? Nisi dežuran, koliko znam?

— Niste ni vi, jer mi smo partneri, zaboravili ste to — osmehnu se momak i pruži poručniku kutiju sa sendvičem, kafom i jabukom.

Dok je poručnik jeo, momak priđe karti i pokaza na čiode.

— Mesta koja je Koburn posetio deleći pravdu — reče s gorčinom u glasu Bert Holis.

— I sva ste ta mesta detaljno pretražili, zar ne?

— Sva, sinko. Svaku napuštenu kuću, cev, ruševinu, sve na šta sam naišao.

— Možda ste tražili na pogrešnom mestu — sinu momku.

— Kako na pogrešnom mestu?

— Možda se Fred krije u podzemlju... kanalizacija... hodnici se električnim i telefonskim vodovima... hodnici metroa...

Poručnik Holis tresnu se po čelu.

— I trebalo je da dođe jedan žutokljunac i skrene mi pažnju na to. E, baš sam omtorio. Svaka čast, sinko. Koli-ko sutra krećem u obilazak podzemlja.

— Mislite KREĆEMO ser?

— Dobro, krećemo. Ideja je ionako tvoja.

I zaista, sledećeg dana njih dvojica »naoružani« mapama podzemnih hodnika kanalizacije, krenuše u obilazak i traganje. Krenuli su prvo po starim, napuštenim vodovima. Znali su da će potraga biti duga i mučna, ali obojica su bili odlučni u tome da idu do kraja.

*
*
*

Istog dana uveče Lesli je u hodniku napuštenog metroa čekao da se pojavi Bartol Kazimirski. Sedeo je na mestu na kome je pune dve godine sedeo nesrećni Fred Koburn, tražeći od Boga odgovor na mnoga pitanja i pomoć da istraje. Zidovi

oko ninđe kao da su bili nato-pljeni ljudskom patnjom, usamljenošću i užasom. Prosto je svojim nadljudskim čulima sve to mogao da oseti.

Onda odnekud iz jednog po-bočnog hodnika njegov oštri sluh uhvati tiho izgovorenu rečenicu. Ustade i priđe zidu.

— Gde si, javi se... ne krij se, to sam ja... Niko drugi ne zna za ovo mesto — šaputao je Kazimirski.

Opsova kad se opekao na dogorelu šibicu, a onda upali novu i sledi se od straha. Tik ispred sebe ugleda fantomski lik svog neobičnog prijatelja.

— Hej, ako me još jednom ovako isprepadaš moć ćeš da me odmah ovde i zakopaš — izusti kad se povratio.

— Imaš nešto za mene? —
— prekide ga Lesli.

— Možda i imam... Pronašao sam nešto što bi mogao da bude i trag. Možda se i varam... u svakom slučaju, mislio sam da treba da znaš. E, ovako: u hotelu »Blu star« firma Tanaka iz Tokija zakupila je čitav sprat. Više od trista kvadrata. Naredili su da se sve to preuredi kao da se nalazi u Japanu. Znaš već ono, zidovi od papira, svetiljke kao na karnevalu — i lift koji ide samo uz poseban ključ pra-

vo do tog, poslednjeg sprata. Sve to rekao mi je jedan momak s kojim povremeno popijem poneko piće. On je građevinski radnik. Danas smo se sreli i reče mi da su se uselili stannari na taj sprat. Eto, to je sve.

Možda bi podatak bio i nevažan da Kazimirski nije pomenio kako su sve adaptacije izvršene da bi prostor izgledao tradicionalno japanski.

Jakuze su držale do tradicije.

— U redu. To je vest. Ako nešto novo saznaš, nešto što se odnosi na Kastelana i njegove — odmah mi javi. Evo ti para — reče i pruži smotuljak novčanica, ali Kazimirski odbi.

— Imam još od prošli put. Sa mnogo novca mogao bih da skrenem pažnju na sebe. Bolje je ovako. Hvala ti u svakom slučaju. Sačuvaj mi to za drugi put — reče i ode bez pozdrava.

Iste noći, senka obučena u crni svileni kostim, s katanom čija je konica bila čvrsto pripinjena uz leđa, neprimetno je grabila požarnim stepenicama prema poslednjem spratu visoke zgrade. Kada je stigao do kraja stepeništa, ninda vide da do poslednja tri sprata požarnih lestvica više nema. Znao je razlog...

Zidovi fasade bili su od glatkog mermera. Ninda brzo odmotala sa struka tanak svileni konac ojačan čeličnom sajlom. Na kraju konopca ljuľjuškala se četvorokraka zakačaljka od crnog čelika.

Ninda počela da osluškuje. Osim fujukanja vetra nije čuo nikakve druge šumove.

Haragei je mirovao.

Kratkim zamahom ninda izbacila crnu čeličnu hvataljku i isprati je pogledom sve dok nije pala s druge strane ivičnjaka na krovu. Još dva-tri trenutka, a onda snažne ruke počele da podižu još snažnije telo prema vrhu zgrade. Telo gotovo priljubljeno uz glatki mermer odolevalo je naletima vetra i ljuľljalo se gotovo neprimetno. Končno, ninda stiže do krova.

Brzo je umirivao disanje i još jednom oslušnuo. Tišina. A onda, odjednom, onaj dobro poznati drhtaj negde u podsvesti.

Haragei.

Ninda se opruži na krov. Jednostavno se stopio sa senkom ispod ukrasa na ivičnjaku krova.

Naoružani momak prođe tik pored njega, ali ništa nije primetio. Kada su koraci utihnuli, ninda i dalje ostade da čeka. Morao je da zna da li je reč o

stalnom stražaru koji u intervalima obilazi krov, ili je mak samo došao da proveri je li sve mirno.

Kada je prošlo određeno vreme, ninda je bio siguran da ga više niko neće uznemiravati. Ustade i smota konopac. Pomerio se nekoliko metara dalje — tačno iznad mesta na kome su počinjali prozori, i ponovo zakačio čeličnu hvataljku oko gvođenog držača neonske reklame.

Naglavce počeo da se spušta prema najbližem prozoru. Pod slabim svetlom koje je osvetljavalo unutrašnjost sobe nije opazio ništa. Soba je bila prazna. Ninda iskosi telo i gotovo u vodoravnom položaju kreće ka sledećem prozoru. Ovog puta njegove oči, skrivene iza uskih proreza na crnoj svili, ugledaše sredovečnu Japanku obučenu u tradicionalni kimono nežno plave boje, lica izbeljenog kao što su to radile devojke pre stotina godina. Uz jedva čujne zvuke nekog starog žičanog instrumenta i frule od trske žena je igrala neku staru igru.

Lesli je nekoliko trenutaka posmatrao bez daha. Tako nešto video je poslednji put pre dvadeset godina u manastiru na ostrvu Kjoto. Mislilo je da su te

igre odavno zaboravljene — a sada je posmatrao ženu kako upravo igra baš takvu jednu igru.

Haragei!

Ninda brzo baci pogled prema vrhu zgrade, spreman da hitne jedan od šurikena. Međutim iznad njega, sem oblačnog neba, nije bilo ničeg.

Haragei se pojača.

Žena koaj je igrala zastade za trenutak, a njene crne oči još tamnije zbog samrtno blede šminke dobiše još dublju crnu boju. Gledala je prema prozoru iznad koga je ninda lebdeo u vazduhu.

Ninda oseti kako iz sobe do njega dopiru neke čudne vibracije, mentalna energija koju nije odavno osetio.

Ona žena unutra, sada je bio siguran, nije bila obična žena.

Svestan te činjenice, ninda odlučio da se vrati na krov i nestane. Bilo je rano za bilo kakvu akciju. Želeo je da sazna još mnogo više pre nego što preduzme bilo šta.

Taman je smotao konopac oko struka kad se vrata koja su vodila na krov s treskom otvoriše i na krov istrča troje ljudi naoružanih automatima s prigušivačima.

Jednim skokom, pre no što ga je bilo ko od trojice jakuza primetio, ninda se nađe na metalnoj konstrukciji svetleće reklame. Trenutak kasnije njegovo telo izvi se u obliku slova iza kojeg se našao i nestade pred radoznalim očima.

Trojica naoružanih momaka sve su detaljno pretražili. Jedan od njih pope se čak i na rešetkastu stazu koja je išla duž svetleće reklame, ali ni on nije primetio ništa sumnjivo. Pošto je to rekao nekome dole u mraku, on skoči i sva trojica nestadoše sa krova.

Ninda je i dalje stajao nepomičan.

Iskustvo, teška škola i ponajpre ono šesto ili sedmo ili posebno čulo koje poseduje samo vrhunski ninda pomoglo mu je da otkrije još jednog — nevidljivog stražara.

Vitka senka odvoji se od dimnjaka tek pet minuta kasnije pošto su naoružani stražari otišli. Duga tamna kosa koja je viorila na noćnom povetarcu otkrila devojku.

Krupne oči su joj sevale dok je pretraživala svaki delić prostora kojim je koračala graciozno i nečujno. Kao divlja mačka... Devojka napusti svoje mesto.

Tek kada je utihnuo zvuk metalnih vrata koja su se lagano zatvorila, ninda side sa gvozdene konstrukcije. Ovog puta krenuo je na suprotnu stranu od one kojom se popeo. Došavši do ivice ispusta sklonio se u duboku senku i počeo da osluškuje. To što je njegovo osetljivo uho uhvatilo u vazduhu nije bio huk vetra koji je povremeno naletao.

Bili su to karakteristični uzvici vežbača koji su vežbali. I to ne bilo šta.

Ovi momci vežbali su bori-lake veštine.

Ninda brzo priveza kraj kornopca oko jedne izbočine, a onda se spusti do prvog prozora. Iako je zavesa od masnog papira bila ispred prozorskog okna, on prepoznađe siluete dvadesetak ljudi koji su vežbali kate. Sada je znao da je otkrio najveći deo onoga što ga je interesovalo.

Nekoliko minuta kasnije, koristeći oluk i metalne utvrđivače, on se spusti nekoliko spratova, a onda uđe kroz prvi otvoreni prozor. Za tren oka njegov crni kostim nestade i prolaznik koji se trenutak kasnije pojavio u dnu hodnika ugleda čoveka u crnim pantalonama i rol-ma-

jici. Čovek mu se ljubazno javi i zamače prema jednom od šest liftova.

*
* *

Narednog jutra jedan od ljudi Đidića Kastelana upade u gazdinu kancelariju.

— Gazda, žuti večeras otvara ju veliku kockarnicu tačno preko puta naše! Šta da radimo?!

Kastelano je znao da će Japanci na sve načine početi da mu konkurišu... ili dok ga ne unište, ili dok ne pristane na njihove uslove.

— Pa šta da radimo, momče? Oni nas sigurno neće pozvati u goste. Dakle, moraćemo sami da krenemo i izbliza vidimo kako to izgleda.

— Mislio sam da ćemo...

Momak, oličen je filmskog tipa gangstera iz Napulja, nije završio, već je gestom pokazao kao da seje smrt iz automata.

— Ne, momče. Nećemo. Bar ne još. Za to uvek ima vremena. Samo ćemo da bacimo pogled.

Gospođa Itaka nije imala nameru da prisustvuje otvaranju kockarnice. Ostala je kod kuće opsednuta onim što je prethod-

ne večeri osetila kroz debelo prozorsko okno. Ni sva uveravanja njenih momaka, pa čak ni njene kćeri, nisu uspeali da je razuvere da na krovu nije bilo nikog.

Ona je bila sigurna da je OSETILA nečije prisustvo.

Bila je sigurna u još nešto.

Taj čovek koji je bio tamo doći će opet.

Uskoro. I još nešto.

Taj čovek bio je opasan. Veoma opasan...

Dok su se njeni prvi pomagači spremali da pođu u novi kazino, ona pozva dvojicu mladića.

— Znaite šta vam je posao. Samo dve bombe. Ostavite ih u garderobi ispod ruleta. Nepprimetno. Tempirajte ih taman na onoliko vremena koliko vam treba da se pojavite u našoj igraonici, a onda — bum!

Ni traga uzbuđenja u njenom glasu dok je izdavala ovo naređenje.

Mladići samo klimnuše glavama, a onda uz dubok naklon, napustiše prostoriju.

Gospođa Itaka tada kreće prema svom najomiljenijem delu stana — kupatilu. Brzo se oslobodila odeće i uronila u prijatno hladnu vodu. Mlazevi koji su prema njoj šibali iz mnogobroj-

nih otvora u zidu drvene kade, kao i mehurići koji su sa dna kade izbijali golicajući je po telu, butinama, između nogu...

Lagano je počela da se prepušta uživanju. Posle nekoliko minuta ruke joj nestadoše pod vodom i ona poče da miluje prvo svoje male, šiljate i, začudo, još uvek veoma čvrste grudi. Tamne bradavice naježene od hladne vode i uzbuđenja začas otvrdnuše i ona oseti gotovo bolno zadovoljstvo dok ih je stiskala.

Ruke joj kretoše još niže. Lagano, kao zmija koja zna da joj plen ne može pobeći. Prsti su joj poigravali iznad kože stomaka kao da se nadmeću sa mlađevima vode i nestašnim mehurićima.

Kada je konačno stigla do cilja, iz usta joj se ote kratak uzdah sladostrašća. Zabačene glave na svilenom jastuču pričvršćeno na ivicu, ona blago raširi noge i poče da se miluje. Prvo spoljni deo butina, pa unutrašnji, a onda, kao nehotice, prsti joj se upleše u guste crne kovrdže. Tu zastadoše kao da vrebaju, a onda se svom žestinom prsti leve šake zariše duboko u njenu ženskost.

Još jedan krik najavi da uzbuđenje vrtoglavo raste.

Žena odjednom stade, a potom uz osmeh zaroni u vodu. Kada je izronila lice joj dobi neku čudnu grimasu zbog prekinute igre i odluke koju je upravo donela.

Dohvati mali drveni malj i udari njime po gongu od abonovog drveta. Zvuk nije bio jak, ali gospođa Sumi Itaka zna la je da će ga onaj kome je namenjen svakako čuti.

I zaista, još dok je eho udara u gong napuštao kupatilo, iza zavese od bambusovih parčića pojavi se snažna figura Japanca koji je oko struka imao samo peškir. Čovek priđe sučelice ispred žene u kadi i nakloni se. Peškir s njegovih bedara nestade i ukaza se oličenje muškosti na kome bi gospođi Itaka pozavidelo pola žena u San Francisku.

Čovek bez reči zaroni i njegova glava krete među ženine noge. Uskoro jecaji izazvani nalletima strasti počеше da odjekuju kupatilom. Gospođa Sumi Itaka nije se ustezala. Puštala je svojoj strasti da izbije svom žestinom. Muškarac izroni posle gotovo dva minuta i istovremeno podiže ženu iznad svoje glave. Nastavio je mirno i stručno da je miluje jezikom i usnama, a kad ga ona posle nekog

vremena uhvati za kosu, on počeo lagano da je spušta. U trenutku kada su se potpuno spojili, kada je sve ono čime je snažni Japanac raspolagao nestalo u Itakinoj utrobi ona vrisnu i ujede čoveka za rame — do krvi...

* *

Dvojica mladića koji su krenuli u kazino Đidića Kastelana lako prodoše pored vrataru pošto su mu u šake tutnuli pedeset dolara. Šetkali su kazinom, smeškali se devojkama za stolovima i kraj šanka, uložili nešto novca na rulet i u igru bakara, a onda prišli šanku. Tek pošto su popili po dva pića i častili jednu od devojaka, njih dvojica kretuše dalje kao momci koji traže od ove noći nešto više od same kocke. Nisu žurili. Jedan od njih zastade kod garderobe da kupi cigarete i žvakaću gumu, dade lepoj devojci bogatu napojnicu, a onda uz osmeh i mahanje nestadoše u noći.

Desetak minuta kasnije bili su u kazinu koji je njihov vođa upravo otvorio.

Jedan od njih čak se vratio do ulaza i ponudio pivom poli-

eajca — pozornika koji je bio određen da te noći pazi na red pred novim hramom greha. Hramom koji će gradskoj kasi, i pored sveg poroka, doneti znatnu sumu novca. Klijentela koja se okupljala svedočila je da je reč o bogatim i uvažanim ljudima, a ne o probisvetima i turistima koji će pokušati da na brzaka dođu do nešto para.

Kada je raspoloženje postignuto uglavnom zahvaljujući besplatnom šampanjcu, manjim nameštenim dobicima i lepim devojkama dostiglo vrhunac u kazinu gospođe Sumi Itake — u kockarnici »porodice« Kastelan odjeknuše, u kratkom razmaku, dve prilično snažne eksplozije. Prvo šank lepo uređenog bara jednostavno odlete u vazduh, usmrтивši dvoje a ranivši desetak gostiju. Nekoliko sekundi potom, u opštem metelju, eksplozija odjeknu i u garderobi, gotovo na samom ulazu u kazino. Tu, na sreću, nije bilo nikoga. Smrt ili bar ranjavanje izbegla je i lepuškasta prodavačica cigareta koja je morala da skokne do toaleta.

Eksplozija se čula u dobrom delu tog kvarta i odmah je privukla pažnju prolaznika, zatim dežurnih patroladžija i, konačno, novinara.

Među prvima je na lice mesta stigao i poručnik Holis u pratnji svog mladog, novog partnera. Uskoro je od tehničara saznao da nema ni najmanjeg komada eksplozivne naprave koja je napravila krš i lom u kazinu.

Niko nije primetio ništa sumnjivo. Poručnik je ipak obavio razgovor sa osobljem kockarnice, a onda krenuo ka izlazu. Ovamo ga na nož dočeka grupa dežurnih reportera.

— Poručniče, je li to opet vaš prijatelj osvetnik? Ima li očekivaca? Kako je došao i kuda je nestao? Zar nikada nećete uspeti da ga uhvatite? — treštala su pitanja sa svih strana.

— Ljudi, nema dokaza da je osvetnik ovo uradio. Mislim da je ovde pre reč o međusobnom obračunu lokalnih bandi. Bombe su tempirane i ko zna kad postavljene. Sačekajte da se okonča istraga. Sve što budem znao ja i policija San Franciska — saznaćete i vi. O. K?

Njegovo uveravanje da će im sve reći kad dođe vreme naišlo je na negodovanje, ali on se na to nije obazirao. Odluči da krene kod Kastela i od njega sazna razlog bombaške akcije.

Đidi Kastelo već je čuo kva ga je nesreća snašla i sa-

da je besno šetkao po zadnjoj sobi svog restorana. Bio je više nego siguran da je posredi akcija Jakuza u čiju se kockarnicu upravo spremao da krene. Sve ono što je o onoj žutoj kučki uspeo da sazna navodilo ga je na zaključak da ta žena neće gu biti vreme i da je ovo početak jednog rata koji će, po svoj prilici, biti kratak i žestok.

Gužva ispred vrata sobe u kojoj se nalazio najavljivala je nove neprilike. Kada u sobu upade crni poručnik Holis u pratnji još jednog momka, Kastelo se samo nasmeja.

— Noćas mi još samo vi falite — reče grubo. — Ne nudim vas da sednete jer očekujem da vaša poseta bude kratka. Dakle?

I pored ovakvog dočeka Bert privuče jednu stolicu i zajaši je oslanjajući se laktovima na naslon. Neko vreme bez reči je gledao Kastela pravo u oči. Gangsterski vođa izdrža pogled.

— Dakle, detektive, ja čekam — brecnu se Kastelo.

— Čekam i ja, Kastelo — uzvraći Holis.

— Šta, do davola, ti čekaš? — već iznerviran viknu Kastelo.

— Da čujem ko ti je noćas podmetnuo bombe u kockarnici, eto šta čekam!

— Ti čekaš da to čuješ od mene? Pa to ja tebe mogu da pitam, i to s punim pravom! JA plaćam porez od kojeg TI dobijaš platu! Ti moraš da čuvaš moju imovinu... — zapenuša Kastelo kome su živci pukli.

— Vidi vidi, sad smo prešli na »ti«? Nema ono »detektive« ili »poručniče«. Ko vam je dao pravo, mister Kastelo, da tako razgovarate sa mnom?! — povika Holis i šutnu nogom stolicu na kojoj je dotle sedeo.

Istog trena u sobu banuše dva gangsterova telohranitelja spremna da pucaju.

Kastelo se istog trena sabrao i brzo dao znak svojim ljudima da ostave oružje na miru.

Holis se nasmeja.

— Nisi ti baš toliko lud da napadneš policijskog oficira na dužnosti. Bomba u kolima, pucaj u leđa negde u mraku, to da, ali u sopstvenoj jazbini...

Kastelo je uzdrhtao od nemogućnog besa. Bio bi dovoljan samo jedan njegov mig pa da oba policajca završe sa po desetak olovni i bakarnih kuršuma u telu, a potom negde na dnu okeana. No, za to je bilo još rano. Zato se samo strese i potpuno mirnim glasom reče.

— Detektive nemam pojma ko je podmetnuo bombe u mo-

joj igračnici. Očekujem da na to pitanje odgovori gradska policija. Preduzeću određene korake kod ljudi koje znam...

— Misliš koje si kupio i redovno plaćaš? — prekide ga Holis.

— ... ljudi koje znam kako bih što pre saznao ko je krivac za štetu koju sam pretrpeo. To je sve što imam da kažem. Za sve ostalo obratite se mojim advokatima. Sada vas molim da napustite moje prostorije. Čeka me važan posao.

Holis mu se nasmeja u lice.

— Videćemo se mi još, gospodine Kastelo. Sigurno! — reče izlazeći.

Kada se vrata za njim zatvorise Kastelo tresnu šakom o sto.

— Videćemo se, crnčugo prokleta, to ti garantujem. Samo onda ćeš biti manji od najmanjeg pacova koji pliva po kanalizaciji ovog grada — procedi kroz zube.

Kada se stišao, počeo da okreće telefone. Sat kasnije šefovi pet »porodica« sedeli su oko njegovog stola.

— Žuti su počeli igru. Sada moramo da povučemo pravi potez. Odgovorićemo im istom merom već sutra. Ujutro. Rano. Kad se ne nadažu. Naši momci dići će u vazduh čitavu njihovu

igračnicu. Poslaćemo najbolje. Neka vide da sa nama ne mogu tek tako da izađu na kraj. Kada to sredimo, zakazaćemo onoj kućki sastanak, a onda ću je ja lično ubiti. Kunem se — reče ledenim glasom kojim je baš kod istih ovih gangsterskih glavešina stekao autoritet. Jer, nikada nije govorio u prazno. Uvek je ostvarivao sve svoje pretnje kao i data obećanja.

— Da li ti treba naša pomoć? Koga ćeš da pošalješ da digne kazino u vazduh? — upita Miranda Džo.

— Mislio sam da krene tvoj Đuzepe, on je najveštiji s eksplozivom, a pratiće ga moj momak Felipe.

Miranda samo klimnu glavom.

Kako je dogovor bio postignut pet najmoćnijih porodica San Franciska se razdvojiše.

Narednog jutra, negde oko devet časova, dva momka obučena u odela preduzeća za električne instalacije, veselo čavrljajući, zaustaviše žuto-zeleni kombi sa crvenim slovima ispisanom firmom na nekoliko metara od ulaza u japanski kazino.

Posle dugog kucanja po debelom staklu uspeji su da dozuvu vratara.

— Hajde, momče, ne spavaj na poslu. Mi ćemo brzo da završimo, pa možeš da nastaviš tamo gde si stao! — dobaci mladom Japancu Kasetlov čovek.

Momak im se duboko nakloni i otvori vrata. Međutim nisu приметили kako je brzo bacio pogled levo i desno i kako se osmehnuo kada je zatvarao vrata.

— Dakle, da vidimo. Đuzepe, ti si ovde već radio neke instalacije. Hajde pronjuškaj malo — reče Felipe bacajući pogled oko sebe.

Činilo se da je polutamna prostorija prazna. Posao će biti lakši nego što je očekivao. Već je počeo da se osmehuje pobedonosno.

Onda mu smeh usahnu kao voda prosuta na vreli pesak pustinja. Kao da su iznikli iz zemlje, pred njima se pojaviše tri siluete obučene u crno i s maskama na glavi.

— Šta, do đavola...? — zamuca Felipe gledajući u Đuzepe.

Ovaj glupavo sleže ramenima.

Maskirani im priđuše bliže.

— Hej, ljudi, mi smo samo došli da...

Ženski glas ga preseče.

— Znamo zašto ste došli. Zato smo mi ovde.

Felipe brzo zavuče ruku pod radni kombinezon. Već je dohvatio dršku pištolja kad oseti kako ga nešto hladno i šiljato pogađa u grlo. Nije uspeo ni da jaukne, ni da vikne. Okrenuo se prema svom ortaku, ali ni ovaj nije bio u boljem položaju.

Njemu je iz grudī virila drška noža crne, lakovane drške.

Bili su mrtvi i ne shvatajući ko su bili maskirani pred njima.

Maskirana devojka priđe i skide masku. Njena gusta, duga i tamna kosa zaigra pod svetlošću koja iznenada obasja čitavu prostoriju. S prezirom je pogledala ubijene gangstere, a onda izvukla nož iz grudī bombaša Đuzepa i pružila ga jednom od maskiranih. Svoj šaken nije se potrudila da vadi iz okrvavljenog grla mladog Felipa.

— Tako su glupi i nemoćni — reče na japanskom, a onda se okrete i ode.

Dvojica maskiranih muškaraca odmah krenuše za njom.

Da mu je osveta propala Kastelo je saznao iste večeri... kad mu nepoznati posetioći iz neosvetljenog crnog automobila pred sama vrata restorana izbacīše tela dvojice ubijenih gangstera.

Polu sata kasnije Kastelo se kleo dežurnom inspektoru da

pojma nema ko je ubio njegovog čoveka, a još manje kakvo je ono oružje kojim je ubijen član »porodice« Miranda. Kada je inspektor otišao, on viknu:

— Kučko žuta, sad si preterala! Tako ću da te šutnem u to tvoje žuto dupe da ćeš da odletiš čak tamo odakle si došla!

I »žuta kučka« je zaista te iste noći osetila šta znači »nepoželjna« poseta. Samo, umesto Kastela i njegovih ljudi, posetilac je bio mnogo, mnogo opasniji i ubitačniji...

Atmosfera je dostigla vrhunac u novootvorenom kazinu kada se dogodilo. Iznenada, kao grom iz vedra neba, kroz vitraž na plafonu koji je predstavljao velikog zmaja iz čijih nozdruva kulja plamen izmešan sa dimom, u kazino je uletela prilika u crnom kostimu. Dok je srća upravo razbijenog raznobojnog stakla prštala unaokolo, nepoznati čovek bez lica dočeka se meko na sredini stola za kojim se igrao bakara. Istog trenu iz njegovih ruku izleteše dve bele loptice i odleteše na dve različite strane igranice. Dve-tri sekunde kasnije, snažne eksplozije potresoše unutrašnjost kockarnice.

Dežurni čuvari potegoše oružje i otvoriše ubitačnu paljbu

prema nepozvanom gostu. Međutim, njega tamo više nije bilo. Stražari tako uhvatiše sami sebe u unakrsnu vatru i trojica padoše pokošeni.

Ninda je za to vreme ispod stola hitnuo još dve eksplozivne loptice, ovog puta u druga dva kraja — dijagonalno od prvih. Nove eksplozije, jauci i lom ljava polomljenog nameštaja, čaša i flaša.

Nova salva, ispaljena iz nekoliko mašinskih pušaka i revol vera teških kalibara sruči se na mesto na kome je čučao ninda. Ali — i ovog puta on je bio na drugoj strani.

— Poruči svojoj gazdarici da je ovo NAŠ grad i da za vas ovde nema mesta. Idući put po biću sve — a onda je i ona na redu. Jasno?

Glas ninde ličio je na glas s onog sveta. Sujeverni Japanac za šankom počeo da muca neku molitvu, istovremeno uveravajući siluetu u crnom kostimu da će njegova poruka svakako biti preneti na pravo mesto.

Jedan od stražara, koji je tog trenutka utrčao spolja, htede da iskoristi šansu i skine nindu s leđa. Ispravi ruku s teškim »brauningom« i već je počeo da savija kažiprst kad ninda, ne okrećući se, hitnu na njega nož

dugog sečiva sa drškom na čijim vrhu se nalazila glava orla. Nož svom snagom pogodi gangstera iz Japana posred grudi i on izdahnu dok je padao na pod.

Ninda tek tada ispusti barmena i u dva skoka nađe se na istom stolu na koji je skočio s plafona. Dok su ga okupljeni i preplašeni igrači s nevericom posmatrali, on se vinu u vazduh i u veličanstvenom saltu nestade na rupi u plafonu.

Još jedna eksplozivna loptica dolete iz otvora i tresnu na sto koji se gotovo istovremeno razlete u hiljadu komadića.

Čitavih deset minuta niko se nije usudio da krene ili ka izlazu ili da potraži sklonište. Paralisani strahom, ljudi su jednostavno stajali tamo gde su se zatekli i čekali da se pakao smiri.

Tek tada barmen, koji se prvi povratio od straha, dograbi telefon i brzo okrete osam brojeva. Trenutak kasnije počeo užurbano da govori na japanskom. Onda prekide, jer je očigledno sve to morao da ponovi još jednom. Ovog puta njegovo lice dobi izraz strahopoštovanja i on, klanjajući se nevidljivom sagovorniku, počeo da objašnjava šta se dogodilo.

Gospođa Sumi Itaka prebledela... Ne zbog onoga što se dogodilo u njenom kazinu. Ne. Prebledela je zbog onoga ko je sve to učinio.

— Ninda — izusti jedva čujno.

— Šta ste rekli, majko? — upita devojka koja nije bila sigurna da je čula ono što je čula.

— Ninda — prošaputa gospođa Itaka ne pomerajući se.

— Ninda?! Ovde?! Ali, videli ste kako su ovi Amerikanci glupi, slabi, nesposobni. Oni znaju samo da pucaju...

Gospođa Itaka se tek sada okrete i pogleda kćerku dubokim, mračnim pogledom.

— Osetila sam ga i prošle noći, gore... negde... napolju. Sada sam sigurna da je u pitanju ninda. Ko je taj čovek? Zašto nas napada? Moram to da saznam!

Ljudi oko nje ćutali su zbunjeno.

Gomila gangstera bilo da su Italijani. Amerikanci. Jamajčani ili bilo koji drugi — za njih nisu bili problem.

Ninda — to je već nešto drugo.

Samo sat posle upada u kockarnicu gospođe Itaka, šef najmoćnije porodice u San Fran-

cisku, Diđi Kastelo, čuo je šta se dogodilo. U prvi mah je likovao, a onda se uozbiljio.

Ko je mogao sam da upadne u kockarnicu prepunu ljudi, uništa je, potamani sedmoricu ljudi i nestane bez ijedne ogrebotine?!

Niko od njihovih ljudi, siguran. Eh, šta bi dao da jeste.

— Moramo da saznamo ko je taj naš nepoznati »saveznik«. Za ovaj posao zaslužio je hrpu para. Moram da saznam ko je to. Moram... — govorio je šetajući uzduž i popreko kancelarije u restoranu, udarajući pri svakom koraku pesnicom u dlan druge ruke.

Na muci je bio i poručnik Bert Holis. Šetao je kao besni lav među kršom u kockarnici, tražeći neki pouzdan trag o izvršiocu. Ništa. Od barmena je saznao samo da je reč o maskiranom čoveku bez lica.

— Znači, ovde je bio »bugimen« (veštac)? Niko ga nije video, niko nije uspeo da ga pogodi, a on je sve ovo uradio SAM, a zatim odleteo kroz rupu na tavanici! — besno se izdrao Holis na uplašenog barmena.

— Da... gospodine... baš tako je bilo... — mucao je čovek povlačeći se sve dok leđima ni-

je udario o ostatak stalaže s pićem.

— Poručniče — pozva ga mladi Bil Teri. — Dodite, ova-mo, molim vas.

Holis šutnu razbijenu flašu koja mu se isprečila na putu, a onda ode do svog mladog partnera.

— Šta si otkrio sinko? — upita.

Umesto odgovora Teri ga uhvati za rukav i povuče do kraja sale. Tu mu prstom pokaza na telo čoveka dopola zatrpanog porušenim nameštajem i građom. Poručnik ga upitno pogleda i mladi policajac čučnu i pomeri deo široke ploče koja je pala na ubijenog. Istog časa Holis ugleda dršku noža koji je virio iz grudi ubijenog.

Orlova glava na vrhu drške kao da je prkosila.

Crni poručnik kleče pored tela ubijenog. Nekoliko dugih minuta bez reči je gledao nož kao da ga je drška oružja hipnotisala. Onda bez reči istrže nož iz grudi ubijenog, obrisa ga o sako nepomičnog Japanca, a onda ga mirno strpa u džep.

— Mislite da je to ON uradio? — upita Teri.

— Nož je njegov... ili je isti kao oni koje on upotrebljava. Samo, da li je on ili neki drugi

đavo više ni sam ne znam. Bože, šta sam ti skrivio da me ovoliko mučiš? — prostenja poručnik Holis i krete ka izlazu.

Na vratima se gotovo sudario sa svojim pretpostavljenim.

— Pa, poručniče? — upita Mek Kormik.

— Pa, kapetane?

— Do đavola, ne pravi se pametan. Šta si otkrio tamo, unutra?

— A, to. Pa svašta — i ništa. Sve je srušeno, ima mnogo pobijenih, šteta je velika — i nema svedoka. U stvari, barmen je video i razgovarao sa Satanom. Kaže da mora nešto da prenese vlasnici kazina i to je sve.

— Satana? Šta bulazniš, čoveče?! — viknu kapetan pazeći da ga ne čuje neko od novinara koji su upravo pristizali.

— Pa... do sada ste vrištali kada sam vam pominjao osvjetnika, odnosno...

— Holise, pazi šta ćeš da kažeš! Tvoj otkaz već stoji u mojoj fioci i čeka samo moj potpis. Dakle, jezik za zube.

— Ma ne bojte se, kapetane. Ovog puta nije bio ON — uzvрати Holis i bez dalje diskusije okrete leđa svom šefu i nestade u mraku.

— Kapetane Mek Kormik, je l' opet osvetnik u akciji? — povikaše novinari kad ugledaše kapetana koji je upravo pokušavao da pobegne s mesta događaja.

— Osvetnik... osvetnik... ka-kav osvetnik!? Ovo je obračun među bandama. Ovi ovde su »uvozni« kriminalci. Uskoro će mo imati podatak o tome ko ih je napao. U svakom slučaju poručnik Holis nadležan je za ovaj slučaj. Obratite se njemu za sve podatke — osmehnu se Mek Kormik i brže-bolje uskoči u službeni automobil.

Sirena zaurla i kola odjuriše niz ulicu.

— Gde je poručnik Holis? Da li je neko video crnog poručnika? dovikivali su se i raspitivali reporteri, ali uzalud. Prepušteni sami sebi, bez zvaničnih informacija, počеше da snimaju i improvizuju priču o događaju.

*
* *

Gospođa Sumi Itaka dohvati dršku belog telefona kad joj momak odabra traženi broj i sačeka da se sagovornik javi.

— Gospodine Kastelo, dobar dan. Onaj potez od sinoć nije

vam bio najpametniji. Znala sam da vi i vaši ortaci nemate mašte i da se služite sredstvima kao i vaši dedovi. Samo, kod nas tako ne može. Šteta koju ste nam naneli nije nenadoknativa. U to ćete se brzo uveriti. Za dva dana otvaramo dve nove igračnice i jedan restoran. Pozvaću vas da lično dođete na otvaranje... ukoliko budete imali vremena — reče ledenim glasom.

Kastelo se prvo prigušeno nasmeja, a onda reče.

— Pojma nemam o čemu govorite. I nas je dan ranije pogodila slična sudbina. Samo, ja nisam odmah pomislio na vas. Da li znate o čemu govorim, poštovana gospođo Itaka? — reče ironičnim glasom.

Ledena senka smrti pređe joj preko lica. Udahnu nečujno, a potom, kad je povratila mir, nastavi.

— Ovo je moja poslednja poruka. Šefovi iz Japana ne žele više da čekaju u neizvesnosti. Ujutru očekujem vaš odgovor na ponudu o ortakluku u svim poslovima. Da bismo pokazali dobru volju, čak i podela ostaje ista, iako ste svojim ponašanjem pokazali da ne zaslužujete toliku milost. Ako do devet ujutro ne budem dobila zadovolja-

vajući odgovor, verujte mi, biće vam veoma, veoma žao. Do viđenja, Kastelo.

Nije čekala na bilo kakav odговор, bilo kakvu reakciju. U svakom slučaju znala je da bi to bile samo ružne i prostačke reči koje njen jezik ne poznaje.

— Kučko žuta... zapamtićeš kad si došla preko »bare« i sa kim si se zakačila! Srediću te makar mi to bio poslednji posao u životu! — vrištao je Kastelo dok su ga njegovi telohranitelji zbunjeno posmatrali.

* *

Fred Koburn gledao je kroz prozor svoje bolesničke sobe. Nije osećao ništa. Ni bol, ni nerвозu. Ništa. Dani su mu prolazili jedan nalik na drugi.

Sedokosi lekar ga je svakodnevno, iako ga on sam ništa nije pitao, tešao i uveravao kako za njega još ima nade, kako mu je organizam jak i kako će posle druge operacije izvesnost njegovog daljeg postojanja biti mnogo sigurnija.

— Dobar dan, gospodine »Džo Do« — pozdravi ga lekar koristeći se imenom koje je Gari Kuper nosio u jednom od

svojih starijih i poznatijih filmova. — Nadam se da ste danas dobro raspoloženi i da lečenje napreduje. Najverovatnije ćemo za desetak dana razgovarati o novoj operaciji. Pošto nemate porodicu — moraćemo da sačekamo vašeg prijatelja i da od njega zatražimo pristanak.

Koburn je ćutao.

Od njegovog prijatelja? Da li mu je onaj nepoznati prijatelj?

Lekar baci pogled na bolesničku listu, proveri mu potom puls oslušnu rad srca i pluća, a onda nestade neprekidno brbljajući.

Polu sata kasnije namršti se kad se vrata ponovo otvoriše, ali mu se lice ozari kad u posetiocu prepoznađe »prijatelja«.

Lesli ga vedro pozdravi i pruži kesu s voćem i nekoliko časopisa. Fred Koburn baci pogled na večernje izdanje jednog dnevnog lista i zagrenu se kad pročita naslov.

»Osvetnik opet u akciji. Za samo 24 časa dve kockarnice dignute u vazduh. Policija nemoćna, dok gangsteri odbijaju da kažu bilo šta. Da li je u pitanju obračun između lokalnih 'bosova' i došljaka iz Japana? Poručnik Holis izbegava novinare«.

Koburn upitno pogleda Leslija.

— Kao što vidiš, veoma si aktivan. Ko bi to rekao za momka koji po ceo dan leškari u ovoj hladovini? — nasmeja se Lesli.

— Ti?

— Pa, malo i ja, ali uglavnom oni. Japanka je napala Kastela, on je pokušao nju, a ja sam napravio malo loma — uzvрати Lesli skromno.

Koburn je ćutao. Najzad reče.

— Ja sam tebi sve ispričao. Ko si ti? Reci — ako možeš?

Lesli ga je gledao nekoliko trenutaka, a onda reče uz osmeh.

— Recimo da sam ja momak koji, kao i ti, ne može da gleda da se stvari događaju. Onako kako se događaju. Kad mogu, udarim po zločinu, negde ponešto presečem, ali sve više mi se čini kao da se borim sa Hidrom sa bezbroj glava. Na mesto svake odsečene nikne deset novih. No ipak, bar za neko vreme obezbedim mir i nekakvu ravnotežu.

Fred Koburn je ćutke gledao Leslija u oči. Ono što je u njima video uveri ga da pred sobom ima nekog ko je veoma, veoma moćan i ludo hrabar.

— U redu... prijatelju... to mi je dovoljno. Voleo bih da mogu da ti se pridružim, ali... — on s bolom pogleda u noge koje su mirovale pod pokrivačem.

— Samo mirno, Frede... samo mirno. Siguran sam da ćeš se izvući.

Sugestivni glas Leslija Eldridža delovao je na Koburna kao melem.

— Misliš... da imam... šanse?

— Svakako. Maločas me je i lekar pitao da li sam saglasan da te još jednom operišu. Ima neku ideju o tvojoj povredi. Reka sam mu da pita tebe.

— Ako... neka je pita tebe. Reci mu da pristajem... da pristajemo. Važi?

Lesli klimnu glavom i napusti bolesničku sobu.

*
* *

Jutro je bilo sunčano i lepo. Nebo bez ijednog oblaka.

Školski autobus zaustavi se ispred jedne od desetak privatnih škola i zatrubi. Deca koja su upravo tog trenu istrčala kroz vrata školske zgrade zagrajaše i potrčaše prema žutom

autobusu. Poslednji se na vratima pojavio sin Đidića Kastela, mali Frenki. On nije žurio u autobus. Svakog časa pojaviće se crni »linkoln« njegovog oca i odvešće ga. I zaista, limuzina se uskoro pojavi. Dečak sačeka da mu otvore vrata iznutra, a onda se trže.

U kolima nije sedeo stari Vitorio, pratilac i vozač njegovog oca. Ovaj je bio stranac žućkaste kože i kosih očiju.

Japanac ga grubo dograbí za rukav i uvuče u kola koja istog trenu kretoše punim gasom.

Slična scena odigrala se još ispred tri škole.

U kući gangstera Džoa Mirande guvernanata je čitala decí bajku o Crvenkapi i strašnom vuku.

— I onda strašni vuk grunu u vrata i upade...

Mlada Elizabeta Džems nije završila priču. Vrata se s treskom otvoriše i u sobu banuše dva mlada Japanca naoružana pištoljima s prigušivačima. Bez reči zapucaše na nedužnu devojku. Dok su kuršumi kidali korice i stranice knjige, devojka vrisnu, ali se već sledećeg trenu, izrešetana sa desetak hitaca strovali niz kauč.

Dečak i devojčica nisu uspešli ni da zaplaču kad ih ruke

otimača pokupiše i izneše van kuće.

Sat kasnije petoro dece sedelo je na podu sobe u potkrovlju jedne napuštene zgrade u zabavnom parku. To što su se međusobno poznavali malo je ublažilo njihov strah, ali pogledi na nepoznate žutokože i kosooke ljude ponovo im je uterivao strah u kosti.

— Frenki... ko su ove čike? — javi se plačljivim glasom šestogodišnja kći Džoa Mirande.

— Nemam pojma, Veronika... ali ne boj se. Moj tata će sigurno brzo da nas nađe — tešio je dečak uplakanu devojčicu.

Pošto je prošlo četrdesetak minuta otkako je njegov jediniac trebalo da se pojavi u kući, Kastela pozva jednog od ljudi.

— Toto, zar Vitorio još nije dovezao Frenkija? — upita zabrinuto dok su nekakve neodređene crne slutnje počele da ga obuzimaju.

— Ne gazda... nije još. I ja se čudim. Znaš ti Vitorija. Tadan je ko sat.

Pola sata kasnije, kad mu se telefonom javio Miranda, a potom i ostali šefovi »porodica«, znao je da je đavo odneo šalu.

— Đidi... misliš da je... ONA... da su... ONI?

Mirandino pitanje već nekoliko minuta ranije zvonilo je u glavi najmoćnijeg gangstera.

— Ne znam... Džo... saznaćemo uskoro — reče i spusti slušalicu.

Gotovo istog trenu telefon resko zazvoni i trže ga. Brzo zgrabi slušalicu, a onda prebledje.

— Dakle, gospodine Kastelo, ovo je moj odgovor na vaše ćutanje. Shvatili ste odmah, iako niste baš najpametniji, zar ne? Deca su kod mene. Vaša sreća da volim decu. Ali — volim i pare. Javiću vam gde, kad i koliko para da donesete ukoliko želite da vidite svoju žgadiju — reče gospođa Itaka i nasmeja se zlobno dok je spuštala slušalicu.

Kastelo odmah počje da okreće telefone svojih ortaka i pozvao ih da odmah dođu kod njega. Posle izvesnog vremena svi zajedno čekali su da im se Itaka javi.

— Đidi, ja nemam kud. Bez obzira na cenu, moram da vratim decu. Klara je gotovo poludela kad je saznala za otmiču. Samo da se ona prokleta kučka javi. Kad oslobodimo decu, zaboraviću sve poslove i juriću je sa svim ljudima dok je

ne dočepam — bogoradio. je Miranda.

Gospođa Itaka javila se tek popodne.

— Gospodine Kastelo, pozdravite svoje prijatelje, pretpostavljam da ste svi na okupu. Dakle ovako: cena je million dolara po detetu. Novac donesite večeras u devet, u restoran »Dvoglavu zmaj«. Znaete gde se nalazi? Lepo. To smo sredili. Nema potrebe da vam kažem da novac donesete lično i da zaboravite na pratnju. Ah, policiju ne treba ni da pominjem zar ne? Oni ne treba da se mešaju u naše poslovanje. E, pa lepo, čekaću vas lično na dogovorenom mestu.

Kad se začu karakteristično »klik« u slušalici, gangsteri zagrajaše pitajući Kastela šta je čuo.

— Million dolara po detetu... večeras u »Dvoglavom zmaju«.

— Million dolara... milion joj maj... — groknu debeli Đorđo.

— Ali, šta se tu može. Nadam se samo da ćemo brzo povratiti te pare. Hajdemo, ljudi, dok su banke otvorene — dodade.

— Ja ne idem — reče Kastelo zavlazeći se u svoju stolicu.

— Šta sad pa to znači? Zar ti nije stalo do Frenkija? — upita Šarki Pepino.

— Ne lupaj. Svakako da mi je stalo do jedinca. Ali, ne idem toj zvečarki u leglo. Izmisliću nešto drugo... da... nešto drugo.

Gangsteri ophrvani sopstvenim brigam samo odmahnuše rukama i požuriše do svojih bankara.

Za to vreme Kastelo je razbijao glavu kako da oslobodi sina i istovremeno skine s vrata tu opasnu ženu.

Onda mu sinu. Iznenada.

— Samo bi onaj pasleni osvetnik mogao da spase moje dete. Da. Moram da ga nađem i ubedim da to uradi. Moram — ponovi nekoliko puta.

Onda mu oduševljenje zbog pronađenog spasa splasnu. Lako je bilo setiti se osvetnika. Drugo je doći do njega, a onda ga ubediti da se bori za nekoga ko ga je osudio na propast.

Kastelo je brzo smišljao: od bacivao planove. Čitav sat znojio se, okretao na sve strane kao da od zidova sobe traži pomoć.

Negde u daljini oglasi se zvuk sirene patrolnih kola.

Bert Holis!!!

To ime odjednom blesnu kao snažni reflektor u mozgu čuvenog gangstera.

Bert Holis, taj crni poručnik je putokaz, a možda i rešenje.

Sada je lakše disao. Kada se konačno smirio, pozva dva svoja momka i u nekoliko rečenica objasni im šta da rade.

— Dakle, da ponovim još jednom: prvo ćete toj crnčugi reći da imam podatke o tome ko je upao u naš kazino i pobio one ljude. Reći ćete da tražim isključivo njega. Sa drugima neću da razgovaram. Ako ne pristane, sačekajte ga dok krene kući i skleptajte. Važno je da do mene stigne živ. Hajde sad. Bez njega se ne vraćajte — reče na kraju.

Njegovi ljudi, navikli da slušaju bez pogovora, samo klimnuše glavama i pođoše da obave posao.

— Nisam baš srećan što moram u gradsku policiju. Uvek se naježim i kad prođem pored te proklete kućerine — jadikovao je jedan od dvojice momaka.

— Čuti i vozi. Kad gazda nešto naumi, znaš da nema druge nego da se posao završi. I taj crnac je samo čovek, zar ne, bez obzira što je policajac — umiri ga drugi.

Stigavši do policije kretose da potraže poručnika, ali se ražočaraše kad su čuli da je po-

ručnik Holis negde na terenu i da dežurni oficir pojma nema kada će se vratiti.

Tako gangsterima nije preostalo ništa drugo nego da se parkiraju nešto dalje od gradske policije i počnu da motre na ulazna vrata.

*
* * *

Džo Miranda spakova tek po dignute dolare. Bila je to i te kako velika suma čak i za bogataša njegovog kalibra — ali u pitanju su bila njegova deca.

— Kučko prokleta, naplatiću ti dvostruko svaki od ova dva miliona — procedi kroz zube zatvarajući poklopac na kožnom koferu.

Gospođa Sumi Itaka naredila je da na sastanak dođu sami. Međutim, gangsteri nisu nameravali da postupe tako. Još od podneva tri para sedela su za stolovima restorana. Bile su to tri devojke obučene da ubiju i tri vrsna strelca koje su glavešine porodica koristile za najdelikatnije zadatke.

Uverenji da su se obezbedili, trojica gangstera u isto vreme stigoše pred mesto sastanka. Torbe u njihovim rukama bile

su teške kao i teret koji im je pritiskivao pleća.

U restoranu je sve bilo mirno. Ništa osim uobičajenog žagora nije remetilo ustaljenu atmosferu. Kelneri su vredno raznosili porudžbine. Samo je još jedan sto u uglu, postavljen, čekao njih.

Zauzeše mesta, pozdraviše gazdu restorana i okrenuše se ka vratima.

— Đorđo, naredio sam našima da zapucaju čim saznamo gde su nam deca — objasni Miranda.

— U redu, samo da ne uprkaju. Ako ubijemo Japanku, a ne saznamo gde su deca, onda...

Debeli gangsterski bos nije ni završio rečenicu.

Nekoliko minuta kasnije gazda im donese čiste kristalne čaše i flašu dobro rashlađenog šampanjca. Prihvatili su čaše i ne pitajući ko je poručio piće, ko plaća.

Pošto su iskalipi čaše, gazda restorana ih posluži još jednom, a zatim se povuče.

Vreme je sporo prolazilo, bar se njima tako činilo.

— Želi da nas izludi ovim čekanjem, da pokaže kako može da radi sa nama šta hoće — reče treći član gangsterskog tima, sve nervozniji.

— Čekaćemo, bar za sada. Platiće to ona kad-tad. Obećavam — reče Miranda.

Tog časa spolja odjeknu karakteristično škripanje točkova automobila koji je naglo skrenuo i zaustavio se tik pred ulazom u restoran. Gangsteri zaustaviše dah. Vrata se naglo otvoriše i u restoran banu grupa od petorice naoružanih kosookih momaka. Kao čarolijom ispod njihovih mantila pojaviše se automati s prigušivačima.

— Prokletstvo...

Miranda izgovori samo tu jednu reč, a onda se zagleda u napadače.

Ovi se okretoše ka ostalim gostima i počeo da pucaju. Na stadi panika, ali zakratko. Japanci su znali svoj posao. Tek nekoliko kuršuma promaši cilj i raznese ukrase na zidu restorana.

Kada je eho pucnjave utihnuo i dim počeo da se razilazi, vrata se još jednom otvoriše i u restoran mirnim korakom, obučena u dugu crnu haljinu, kao da je krenula na prijem, uđe Sumi Itaka. Kraj nje koračala je njena usvojena kći, raspuštenne kose i sa dve lepo oblikovane zlatne minđuše u ušima.

— Opet me niste poslušali. Gospodo, to počinje da me vre

da i tera da odustanem od naše pogodbe — reče gledajući redom svakog od trojice gangsterskih šefova.

— Šta sad nismo uradili po dogovoru? Pare su ovde, a gde su naša deca? — viknu Miranda pokušavajući da prikrije osećanja.

Gospoda Itaka ga pogleda gotovo sažaljivo, a onda njene oči opasno sevnuse.

— Naredila sam da dođete sami i donesete pare. Šta je ono tamo? — reče i pokaza prstom iza svojih leđa ka mestu na kome su do maločaćs, među ostalim gostima, sedeli gangsteričuvani.

Miranda samo proguta nevidljivu knedlu. Nije imao kud. »Ova žena je veštica«, pomisli nesvestan da je bio veoma blizu istine.

Sumi Itaka je zaista to bila!!!

— Pitate se kako je »ova veštica« saznala da ste povelili o bezbeđenje? Ja nikada ne poglašdam stvari. Ja znam. Danas su moji ljudi pratili sve vaše korake. Nije bilo teško predvideti šta planirate — reče s neskriivenim prezirom u glasu.

Debeli Đorđo naglo skoči.

— I, šta sad? I nas ćeš da pobiješ kao naše ljude?! — vrišnu.

Sumi Itaka im priđe. Još jednom ih je pogledala redom, a onda, kao da je iznenađena, reče:

— Da vas pobijem? Pa, gospodo vi ste već mrtvi — reče ledenim, tihim glasom.

Miranda se uhvati za stomak. Već nekoliko trenutaka osećao je prvo probade, a sad sve bolnije grčeve.

Otrovani! Kada? Kako?

— Ti... ti si... nas... otrovala... Kako...

— Piće... do đavola... prokleti šampanjac — zaječa sada i debeli Đordo, hvatajući se za grlo.

Japanka priđe stolu i dohvati praznu čašu. Onu koja je bila namenjena Kastelu.

— Ne piće, gospodo. Ono je bilo dobro i rashlađeno baš kako treba. Čaše su otrovne — reče i počeo prstom u rukavici da pravi krugove po ivici čaše.

Mikele Beri, treći šef mafije iz San Franciska, se nasmeja.

— Mene nisi otrovala. Ja ne pijem. Sada si gotova! — ciknu pokušavajući da dohvati pištolj ispod sakoa.

Oki Mikado, koja je naoko stajala mirno kraj svoje pomajke, naglo se pomeri. Njene ruke, nalik na dve kobre, poleteše uvis. Vitki prsti dohvatiše

skupocene minduše i u sledećem deliću sekunde lepi nakit se preobratu u opasno oružje koje se ustremi na drznika.

Gotovo istovremeno, i ne doirnuvši oružje, Mikele Beri vrisku od straha i bola. Obe šake bile su mu prikovane za zid iza leđa.

Gospođa Itaka nije ni trepnula. Nije se pomerila ni za centimetar u trenutku kada je Mikele pripremio smrću i krenuo da dohvati pištolj.

Priđe mu na pola metra. Njene crne oči, duboke kao bezdan, prosto su ga hipnotisale.

— Ne piješ? Ne sviđa ti se moje piće? A da probaš hranu?

Glas joj je bio čudna mešavina ledenih šiljaka, pritajenog plamena i otrova. Gangster se strese. Ipak, bes i prkos nadvladaše i on poslednjom snagom pljunu Japanku.

Sumi Itaka se lagano okrete, dohvati čist salvet sa stola, mekim pokretom obrisa lice, a onda se još jednom okrete Beriju. Poseže rukom pod njegov sako i izvadi veliku »beretu 92 F« jedva uspevajući da jednom šakom obuhvati bar polovinu drške.

— Najbolje da progutaš nešto svoje — reče i u trenu kad Beri širom otvori usta da vrisne

ona mu sjuri svih deset centimetara cevi u usta i povuče okidač.

Berijeva glava tresnu o zid, a onda klonu na grudi. Iza potiljka na zidu je ostalo nešto njegovog mozga izmešanog sa krvlju i malterom.

U to vreme ostala dvojica gangsterskih vođa već su ležali na podu ukočenih pogleda i čudne zeleno-crne boje lica.

Bacivši još jedan pogled na razbojište, Japanka se okrete i u pratnji mlade Oki Mikado napusti restoran. Njeni momci pokupiše torbe se silnim dolarima i požuriše za njima.

Dok je velika limuzina jurila obalskim bulevarom, gospođa Iataka se nasmeši.

— Ovaj posao se baš isplatio. Možda treba da razmislimo i uvrstimo ga među ostale naše delatnosti.

Niko ništa nije rekao na ovu opasku. Jakuze su poštovala tradiciju. U prisustvu gospodara usta se otvaraju samo da odgovore.

*
* *

I Leslie Eldridž, i Bert Holms, i Đidi Kastelo gotovo istovremeno saznali su za sudbinu tro-

jice gangsterskih bosova jedva sat vremena pošto je sve bilo okončano. Prvi je na lice mesta stigao Bert Holis. Dvojica Kastelovih ljudi su se polomili trudeći se da ga stignu. Kada su shvatili gde se poručnik, u pratnji još troje policijskih kola, uputio njih dvojica naslutiše nevolju. Izmešale se među ostale radoznale i ubrzo saznadoše kako su im prošli ortaci i dojučerašnje gazde.

Holis upita službenog fotolaboranta da li je načinio sve snimke, a onda izvadi minđuše iz dlanova ubijenog Berija.

— Ovo postaje ludo. Do juče su se u ovom gradu ubijali k'o ljudi. Sad koriste nekakve zvezde, mačeve... minđuše — mrm-ljao je Holis osvrćući se okolo.

Tražio je nož sa karakterističnom drškom, ali ga nije video.

— Ko je ovo uradio? — obratio se vlasniku restorana koga su njegovi ljudi našli u kuhinji ispod velikog radnog stola.

— Nemam pojma... poručniče... časna reč. Upali su iznenađeno na vrata i pobili sve živo. Odmah sam se bacio na pod i otpuzao u kuhinju.

— Ti što su banuli, kako su izgledali? Beli, crni, žuti... crveni?

Vlasnik restorana prvo sleže ramenima, a onda ipak promuća.

— Žuti... mislim... bar mi se tako učinilo.

— Kinezi? Japanci? Vijetnamci? — nastavi poručnik.

— Đavo bi ga znao, poručniče. Oni su meni svi isti. Znaate i sami kakva je ta žuta žgadija — osmeli se restorater.

Holis htjede još nešto da ga upita, ali se predomisli i krete napolje. Kada je stigao blizu kola, on se obrati svom ortaku.

— Teri, ostani ovde s ljudima. Ja idem još nešto da proverim. Vidimo se posle u stanici — reče i sede za volan.

Tek što je stigao do kraja ulice, u retrovizoru ugleda svetla automobila koji ga je pratio. Ablendovanje je značilo samo jedno — stani!

Holis dade desni migavac i zaustavi automobil kraj pločnika. Kad se vozilo zaustavilo, on izvadi kolt ispod miške i spusti ga između nogu.

Automobil iza njega takođe se zaustavio i iz vozila izađe jedan čovek. Holis se uveri da momak u rukama ne drži nikakvo oružje i da korača sasvim normalno. On spusti staklo na prozoru i sačeka nepoznatog.

— Poručnik Holis? — upita

nepoznati, pa kad mu ovaj potvrdi, on nastavi brzo. — Mister Kastelo bi želeo da vas vidi. Ima neku poruku za vas. Neku informaciju o napadu na naš... njegov kazino. Čeka vas u kancelariji iza restorana, znate gde?

Holis potvrdno klimnu glavom.

Kakva slučajnost. I sam je nameravao da poseti Kastela, uveren da su sve gužve u poslednje vreme na neki način vezane u njegovim imenom.

— U redu, idem odmah tamo — reče i nagazi gas.

Uz škripu kočnica i oblak dima od nagorelih guma, njegov službeni auto naglo skrete u prvu poprečnu ulicu. Kurir opsova i potrča do ortaka koji ga je čekao. Odmah zatim i njihov automobil polete iz mesta zanošeći se širokom ulicom, a onda pojuri za Holisom. Kada su izbili na ravninu, ugledaše u daljini zadnja svetla Holisovog automobila.

Još jedan čovek iz senke krenuo je iste večeri da potraži poručnika Holisa. Leslie Eldridž hteo je na neki način da da mig poručniku da je njegov bivši ortak Fred Koburn živ i da mu je sada najpotrebnija prijateljska pažnja i podrška.

*
* *

Kada je stigao u policijsku stanicu, saznao je da je poručnik na uviđaju. Okrenuo se na tu stranu, ali i tamo je saznao da je Holis upravo otišao po zadatku.

Lesli tada odluči da ode na redovni susret sa Bartolom Kazimirskim. Na dogovoreno mesto stigao je sa nekoliko minuta zakašnjenja, ali Kazimirski je sedeo na trotoaru i razgovarao sa flašom uvijenom u žućkastu kesu.

Za nekoliko minuta Lesli je promenio odeću i lik, a onda je sa druge strane ulice prišao pijancu.

— Večeras kasniš, prijatelju iz tame... ostavljaš me samog pod treperavim zvezdama sudbine i nesigurnom mesečinom budućnosti — počeo propali glumac da zapliće jezikom.

— Vidim da ipak imaš društvo — reče Lesli i pokaza na flašu.

— Da... društvo koje za sa-

da ostaje najvernije. Nego, manimo se prazne priče. Imam neke informacije za tebe. Šta beše ono prvo...

Lesli ga nije požurivao. Seo je kraj propalog glumca na ivičnjak, odbio pruženu flašu, a onda bacio pogled niz ulicu. Nikoga nije bilo u blizini.

— Panika je među gangsterima... među glavešinama... među glavešinama. Ona Japanka kidnapovala im je decu i tražila veliki otkup. Večeras je trebalo da bude isplata...

»Da«, pomisli Lesli. »Trebalo je da bude«. Pošto je video tela u plastičnim vrećama i čuo odlomke razgovora između policajaca, Lesli je znao da je isplata izvršena, ali šta je sa decom?

— To je o deci... ah, ima još nešto — nastavi Bartol i ovog puta pogleda svog sagovornika gotovo sasvim treznim pogledom.

— Da čujemo i to »još nešto«.

— Đidi Kastelo sprema nešto tvom ortaku... poručniku Holisu. Nemam pojma šta, ali je-

dan moj prijatelj slučajno je čuo kada je Kastelo naredio svojim ljudima da ga nađu i dovedu... ili tako nekako. Ako mene pitaš, ja mislim da ga traži zbog tebe... da, prijatelju. Holis je jedina spona između ovog sveta i onog tvog... pakla... dole u metrou.

— Šta ću mu ja? — tobože se začudi Lesli.

— Pa i njegovog dečka su kidnapovali, a opet sam od jednog poznanika čuo da Kastelo nije hteo da ode na otkup...

Lesli zahvali Bartolu i ustade.

— Prijatelju, šta ćeš da učiniš za onu decu? — upita ga Bartol.

— Decu, koju decu?

— Otetu decu... kidnapovanu. Ona nisu kriva što su im očevi gangsteri. A tu ima pomalo i tvoje krivice...

— Moje krivice? Šta pričaš?

— Ne zaboravi koliko si gangstera otpremio na onaj svet. To ih je oslabilo i sada su lak plen. Ne mogu ni sopstvene porodice da čuvaju.

Lesli odmahnu glavom i ponovo htede da krene.

— Nešto sam naćuo o mestu na kome drže decu. Kad proverim, javiću ti. Ili ću ti ostaviti poruku u skrovištu, ili... da, da... tamo ćeš naći poruku, to je najbolje — zaključii Kazimirski, a onda poteže iz flaše.

Kad je spustio grlić sa usana, htede da doda još nešto, ali shvati da je sam u mraku.

— Pođi natrag u svoj mrak... nesrećni prinće... Potraži utehu i zaborav koji i ja tražim. Samo u ovoj flaši nema ni odgovora, a nema više ni pića — reće rezignirano i baci flašu prema kontejneru za smeće.

Lesli je već vozio nazad prema svojoj kući.

— Vreme je da se osvetnik opet javi — reće kao za sebe, odlučivši da sutra krene u akciju.

*

* *

Bert Holis upade u Kastelovu sobu kao vihor, ne obazirući se

na negodovanje dvojice gorila. Pod njegovim prekim pogledom oni odustaše da potegnu revolvere.

— Pa, Katelo, tu sam — reče i sede na prvu stolicu.

Kastelo se za trenutak zbuni, ali brzo se povratio.

— Neki ljudi su mi kidnapovali sina. Zahtevam da policija nađe moje dete — poče gangster, ali ga Holis prekide:

— Otkada ti tražiš pomoć policije? Ko je pobio trojicu »kumova«? Ti?! Šta su tražili dole na obali?

Kastelo ućuta. Neko vreme je pokušavao da nađe neku priču, a onda odlučio da igra otvorenim kartama.

— U redu, poručniče. Kao što već znate, u San Francisco su stigle jakuze. Da, šta me gledate kao da sam pao s Marsa. Njihov šef, gospođa Sumi Itaka, htela je da nam preotme posao nudeći nam sramnu pogodbu o ortakluku. Kada sam je odbio, ona je napala moju kockarnicu a onda nam je kidnapovala decu. Ona trojica, Đor

đo, Miranda i Beri, hteli su da joj daju otkup, ali ja nisam. Prvo, ne verujem toj kučki a, drugo, mislim da znam čoveka koji ceo posao može da okonča bez para.

Bert Holis je pažljivo slušao. Znao je on ko su jakuze i znao je o kakvoj je organizaciji reč. Sada mu je bilo jasno i poreklo onog čudnog oružja. Mahinalno zavuče ruku u džep i napipa ubistvene minduše.

— Ko je taj čovek? Ja, možda?

Kastelo se nasmeja.

— Da, na neki način i TI, ali posredno. Ne ljuti se, ali taj posao je prevelik i za tebe. To može samo tvoj bivši ortak... osvetnik!

Holis skoči sa stolice.

— Kakav đavolji osvetnik? Moj ortak je mrtav — već dve godine. Njega možeš da nađeš jedino u paklu. Eto gde! — povika.

— Šta se toliko uzbuđuješ. Pa sam si govorio novinarima da je osvetnik tvoj nekadašnji partner, Fred Koburn... da se

on sveti zbog ubistva žene i dece. Seti se, ti si to pričao. Ta priča je i mene dočekala kada sam se posle pet godina vratio u Cisko.

— Čoveče, Fred je mrtav... mrtav!!! Kamo sreće da je živ. Ovako...

Holis nije završio rečenicu. Okrenuo se i stao kraj prozora. Ophrvan mislima o Koburnu, nije ni primetio kako mu se Kastelo primakao. Samo je naslutio podmukli udarac koji ga pogodi u potiljak, a onda bez svesti kliznu na pod.

Kada se posle nekoliko minuta osvestio, shvati da je vezan za jaku hrastovu stolicu. Iza svetiljke na stolu naslutio je lik Đidija Kastela. Levo i desno od sebe ugleda dvojicu gorila.

— Šefe, probudio se — oba-vesti Kastela jedan od gorila.

Ovaj odmah ustade i priđe mu.

— Slušaj dobro momče — počće nazivajući crnog poručnika omraženim nadimkom »momče«. — Od tebe zavisi šta će dalje da bude. Ja ću svakako da

saznam ono što me interesuje. Dakle, gde da nađem Koburna?

Bert Holis zatrepta očima.

— Da znam... on bi bio sa mnom — uzvratj prkosno.

Kastelo dade znak svom gorili i ovaj istog časa raspali Holisa po licu. Od siline udarca crnom poručniku puče usna i krv mu začas preplavi bradu i grudi.

— Dakle?

— Možeš da se jeb...

Ovog puta udarac pesnice pogodi ga po oku. Arkada prsnu, a bol u oku natera snažnog policajca da vrisne od bola.

Nekoliko trenutaka čulo se samo njegovo šumno disanje.

— Nadam se da si shvatio da sam ozbiljan. Smrtno ozbiljan. Ona žuta kučka drži mog sina... mog jedinca. Za njega sam spreman da pobijem pola San Franciska, a tebe da nateram da mi otkriješ skrovište onog poludelog Koburna. Dakle, hoćeš da progovoriš ili...?

Holis otvori ono zdravo oko, a onda naglo podiže glavu i plju nu Kastela u lice. Istog trenu

dvojica gorila se baciše na nje-ga. Već posle nekoliko udaraca Holis se, zajedno sa stolicom, nađe na podu. Bio je bez svesti.

— Pustite ga... ne treba nam mrtav? Nek' se oporavi, a onda idemo dalje — naredi Kastelo svojim zahuktalim momcima.

Bila je to najduža noć u živo-tu nesrećnog poručnika Berta Holisa. Dobio je batina za či-tav život, ali ništa nije rekao. Samo je on znao da zaista nema pojma gde se krije Fred Koburn... ako je uopšte još bio živ. Niko ga nije video da je izašao iz zapaljene kuće Tonija Gala-ntea.

Samo, Kastelo to nije znao i nije mu verovao.

*
* *

Predosećaj je naterao Leslija da negde oko deset sati na-rednog jutra krene u skrovište osvetnika Freda Koburna. I ni-je se prevario. Na komadu pr-ljavog papira čekala ga je in-formacija napisana nesigurnom

rukom glumca Bartola Kazimir skog.

»Deca se nalaze u napuštenoj kući u zabavnom parku na isto-čnoj strani Zaliva. Poručnik Ho lis je kod Kastela — zarobljen. B«.

Lesli više nije gubio vreme. Došlo je vreme da se osvetnik ponovo pojavi na ulici.

Obučen u crno kožno odelo, s kacigom na glavi, spuštenog zatamnjenog vizira Osvetnik je krenuo prema štabu Đidića Ka-stela.

Kada je stigao do restorana na ulicama je bilo tek nekoliko radnika koji su gurali kolica s naručenom robom. Lesli gurnu vrata i, ne skidajući kacigu, pri-đe šanku.

— Hej, mister... još ne ra-dimo — reče momak iza šanka.

Lesli pruži ruku preko šanka i izvuče momka na svoju stranu kao da je reč o pajacu od krpe, a ne čoveku od osamdesetak kila.

— Tražim Kastela — reče drubo.

— Kastela... kog Kastela...

Misliš gazdu? — poče čovek da muca pokušavajući da se spusti na pod.

— Da. Mislim na tvog gazdu.

— On nije tu... nije još...

Momak i nehotice baci pogled ka vratima u dnu sale. Leslie uhvati taj pogled, a onda zavrtla momka na suprotni zid. Sudar tela i zida bio je veoma bučan i očigledno nije prošao nezapaženo. Dva druga gangstera, telohranitelji Diđija Kastela, ona dvojica koji su čitave noći tukli Berta Holisa, pojaviše se na vratima s pištoljima u rukama.

— Ko si ti, mamicu ti?! —
— vrisnu jedan od njih i podiže pištolj.

U dva skoka Leslie se nađe pred njim i snažnim udarcem noge jednostavno mu polomi šaku. Istovremeno je bridom šake pogodio drugog revolveraša po ramenu. Začu se lomljava kostiju i čovek urlajući pade na pod.

Leslie ih nije ni pogledao.

Njegove oči skrivene zatamljenim viziorom kacige počivale

su na licu Diđija Kastela koji se tog trenu našao na vratima.

— Ti... šta to... ko si ti? —
— poče da zamuckuje.

Leslie ga gurnu natrag u sobu, a onda uđe za njim.

Odmah je ugledao u krvlju i modricama prekriveno lice poručnika Berta Holisa. Priđe i stavi mu ruku na vrat. Oseti slabo, ali ravnomerno pulsiranje.

— Ako ne skloniš ruku sa te fioke, živećeš još tačno dve sekunde — reče iznenada i ne okrećući glavu.

Kastelo skoro poskoči od stola. Bio je siguran da čovek u crnom ne može da vidi kako se sprema da iz fioke dohvati revolver.

Leslie jednim pokretom skide kacigu i okrete se.

— To si ipak ti... Fred Kobburn — gotovo viknu Kastelo.

— Da, to sam ja. Na tvoju žalost.

— Zašto žalost... pa ja sam sve ovo... samo da bih tebe našao. Potrebna mi je tvoja pomoć. Moje dete... moj sin...

— Sve znam, ali ovo ćeš ipak skupo da mi platiš — preseče ga osvetnik pokazujući na Holisa.

Kada je do njegove polusves-ti doprlo ime Fred Koburn, crni poručnik jeknu i podiže glavu. Video je samo široka leđa i visoku figuru čoveka obučenog u crno kožno odelo.

— Frede... momče... jesi li to...

Na njegov jedva čujni glas Lesli se okrete. Iako sav u rana ma i otečenih očiju, crnac mu se osmehnu.

»Fred zaista ima vernog prijatelja«, pomisli Lesli, a onda glasno dodade.

— Ja sam, Berte. Sve je u redu.

Diđi Kastelo je bio kao u groznici. Prebio je poručnika gradske policije da bi došao do »Osvetnika« — i to uzalud. Sada se taj đavo iz podzemlja sam pojavio, a on je nemoćan.

— Slušaj, Koburne, ja...

Nije uspeo da završi jer ga Lesli preseče ledenim glasom.

— Slušaj ti, protuvo, i to do-

bro: za ovo što si udesio mog prijatelja skupo ćeš da platiš — kad dođe vreme. Ja ga vodim. Drugo, pokušaću da pro-nađem decu i oslobodim ih, ali ne zbog tebe i tvojih pobijenih ortaka, već zbog same dece. Ona nisu kriva što ste ih vi napravili. Kad sve to bude gotovo, doći ću po tebe.

Kastelo je klimnuo glavom kao u transu. Sada mu je bilo najvažnije to što je Osvetnik pristao da mu pomogne. Kada bude došlo do konačnog obračuna — biće spreman. Ima on još ljudi, još aduta.

Lesli odveza Holisa i podiže ga kao malo dete. Noseći ga preko ramena napusti restoran. Polako je spustio povređenog policajca na zadnje sedište automobila, a onda napustio zalivski deo grada.

Bert Holis je još uvek bio u polusvesnom stanju. Nije mogao ni da govori, ni da vidi kada se automobil kreće. A, Lesli ga je vozio prema privatnoj klinici na kojoj je već ležao Fred Koburn.

Sedokosi lekar nije ništa pitao kada mu Leslie unese još jednog pacijenta.

— Pretpostavljam da i za ovog čoveka važe ista pravila kao i za onog prvog? — upita lekar pogleda prikovanog za nindine oči?

— Da, doktore. Isti. Samo vi radite svoj posao — a za svaku promenu zvaćete mene lično. Nego, kada ćete da operišete?

— Pa mislio sam večeras. Čini mi se da je prvi pacijent dovoljno oporavljen da bi mogao da podnese tako komplikovanu operaciju.

— Onda napred, doktore, imate moju saglasnost. Srećno!

Poslednji posetioци zabavnog parka davno su već napustili carstvo zabave kada se nedaleko od jedne naherene drvene građevine zaustavi »ford«. Leslie Eldridž, skriven senkom jedne od kula kuće užasa, detaljno je razgledao teren pred sobom. La-

ko je prepoznao kuću o kojoj mu je pričao Bartol Kazimirski.

»Stari pijanac je stvarno dobro obavешten«, — pomisli.

Istog trena oseti nečije prisustvo, ali haragei je ćutao. Nečujno kliznu iz kola i zađe iza zadnjih točkova. Nigde ni traga nekom čoveku. Ipak, ninda je bio nepogrešiv.

Minut kasnije, kod samog prednjeg branika pojavi se pogurena prilika nekadašnjeg glumca Kazimirskog.

— Auto...? Ali, moj princ dolazi na besnom »konju« od 750 kubika — prošaputa.

Lesli mu priđe s leđa i dodirnu ga po ramenu. Iako nije uzeo lik Freda Koburana bio je siguran da tu malu razliku stari pijanac neće primetiti.

— Ah, to si ti, moj prinče... Znači, ipak si odlučio da im pomogneš? Znao sam da nećeš ostati ravnodušan zbog dece — veselim glasom počeo Kazimirski ali ga Lesli ućutka.

— Otkada si ovde?

— Pa... ako još mogu da oce-

nim vreme... od sutona. Znam, interesujete da li je neko dolazio TAMO! Samo jedan koso-oki. Ušao je u onu kuću i više se nije pojavljivao. Šta ćeš

— Idem po decu. Ti ostani ovde. Drži ovu napravu. Ako se još neko pojavi, samo stisni ovo dugme. O. K? Pazi, zavisim od tebe — reče Leslie naglašavajući ulogu starog pijanca.

U stvari, nindži nije bila potrebna pomoć. Ovo je bio jedini i istovremeno najbolji način da ukloni starog, propalog glumca sa linije mogućeg okršaja, a da ga ne povredi.

Kazimirski dohvati mali odašiljač, opipa pokazano dugme, stavi palac na njega, a onda, uspravivši se, reče:

— Možeš da računaš na mene, kao i obično.

— Znam to, stari moj, idi sad i nađi dobar zaklon. Vidimo se za sat vremena, ako sve bude u redu — reče Leslie i vrati se do kola.

Pošto je sa zadnjeg sedišta uzeo duguljastu crnu torbu, on za tren oka nestade u mraku.

Kada se nekoliko minuta kasnije pojavio kraj jednog od zidova napuštene zgrade — bio je samo u crno obučena senka, s kapuljačom na glavi i drškom mača koja je izvinivala preko levog ramena.

Ninđa je bio spreman na akciju. Spreman da eliminiše sve i svakog kako bi došao do cilja i uspešno okončao akciju.

Njegova čula bila su već u napuštenoj zgradi. Haragei je kao nepogrešiv rudar osluškivao vibracije koje su najavljivale opasnost. Njegove oči boje čelika pretraživale su i najmračnije uglove tražeći najkraći put do ulaza. Kada je našao put, ninđa nečujno krete. Bilo bi mu milije da je poznavao teren kuće, ali nije imao izbora. Zato je morao da udvostruči opreznost.

Tek što je dodirnuo drveni pod ispod prozora, ninđa oseti haragei. Odjednom. Snažno. Prekide disanje i sav se utopi u mrak i tišinu.

Haragei se nije gasio. Naprotiv.

I još nešto.

Ninđa oseti iste one vibracije koje je osetio i pre nekoliko večeri kada je, viseći iznad prozora na poslednjem spratu hotela, istarživao unutrašnjost prostora koje su zaposele jakuze.

Vibracije koje su podsećale na nešto daleko, nešto gotovo zašoravljeno — nešto opasno i van ljudske moći.

Ninđa brzo isključio svoju psihomotornu snagu. Znao je da onaj ko zrači vibracije koje je i sam osetio lako može da oseti i njegove misli.

Tišina kao da je postala još gušća.

Onda u jednom trenu oštro nindino oko uhvati dve siluete u pokretu na prvoj galeriji. Lagano kao zmija krete uza sam zid zgrade.

Šum koji je dopro sa mesta na kome je do pre par sekundi stajao dade mu do znanja da je neko ili naslutio da je tu, ili je nasumce gađao. Jer, zvuk je proizvela oštra metalna strelica izbačena rukom stručnjaka. Ninđa požuri dalje.

Kada je stigao do nekog stuba on se lagano uspravi. Iza leđa mu je bio zid, a ispred njega veliki stub. Mogao je na miru da baci pogled i otkrije skrivene neprijatelje.

Gospođa Sumi Itaka po drugi put uhvati Oki za ruku. Očima joj naredi da ostane nepokretna. Onda rukom pozva trojicu maskiranih muškaraca naoružanih kratkim mačevima da krenu u donji deo prostorije.

Druga trojka, koja je stajala sknivena iza stubova na galeriji, bila je spremna da se za tren oka niz konopce spusti petnaestak metara niže i besomučno napadne.

Šestorica boraca moglo je da savlada bilo kog protivnika u gradu.

Da, bilo kog — osim jednog, ali oni to nisu znali.

Ninđa je čekao.

Gospođa Itaka je samo naslućivala ko bi mogao da bude

uljez, ali ni njena moć nije uspevala više da otkrije posetioca. Uzdale se u veštinu svojih ljudi. Sama ih je trenirala i sama odabrala.

Ninđa sklopi oči. Sada mu vid više nije bio potreban. Njegova nepogrešiva čula radila se punom parom. Gotovo je osetio dah trojice maskiranih boraca koji su sada bili na nepunih pet metara od njega, na samom dnu širokih stepenica. Ali, oni nisu bili važni. Njih je otkrio. Važni su bili oni drugi, čije su se misli i napeta energija kovitali gore negde u mraku. Jedno je bio siguran: bili su na suprotnoj strani prostorijske.

Onda je krenuo. Jedan skok i našao se iza boraca.

Reagovali su munjevito, ali ne i za jednog ninđu. Njihovi mačevi suknuše kroz vazduh — u prazno.

Ninđa se okrete u pirueti smrti i dvojica napadača bez reči popadaše na drveni pod.

Treći momak visoko podiže ruke sa mačem spremnim da poseče i uz poklič jurnu na si-

luetu udaljenu dva koraka. Kada je mač poleteo prema cilju, ninđa jednostavno odlete uvis. Dok je padao na zemlju, ruka s katanom sjuri se ravno dole i čovek oseti kako mu se oštro sečivo zaniva između ramena i vrata, a onda probija sve dalje — do srca.

Ninđa se nije ni osvrnuo da vidi rezultat. Znao je da na toj strani više nema živih neprijatelja.

Gospođa Itaka se stresla kao gromom pogođena kada je poslednji od trojice njenih momaka pao mrtav. Povuče kćer za ruku i nestade u jednoj pomoćnoj prostoriji. Pet minuta kasnije kratko zakuca na vratima sa rešetkama. Jedan stražar naoružan mašinikom odmah se pojavi.

— Brzo, vodimo decu — reče kratko.

Mali Frenki Kastelo, oličenje svog oca, skoči na ženu i udari je svojom malom šakom.

— Ostavi nas ti... ti... moj tata će ti pokazati — povika dečak.

Stražar ga ošamari i on odlete nekoliko metara dalje. Gospođa Itaka odmeri dečaka mrkim pogledom, a onda mu priđe i povuče ga za ruku. Cela grupa brzo požuri neosvetljenim hodnikom.

Trojica boraca koja su na ivi ci visoke galerije samo čekali da se protivnik pojavi, kao vihor sjuriše se niz užad. Raspo-redili su se tako da niko nije mogao da im izmakne.

Nisu znali da ninđa ne uzmiče. Naprotiv, on krete prema njima. Neko gore na galeriji upali svetlo i mutni odsjaj neon-skog osvetljenja dopre čak do boraca.

Ruku skrštenih na grudima, ninđa je čekao. Taj njegov stav prevari Jakuze. S mačevima u rukama kretoše sva trojica istovremeno.

Srednji napadač skoči praveći salto dok krilni napadači kretoše »zvezdom«.

Onaj momak koji je skočio salto još u vazduhu zinu od ču-da.

Imao je i razloga.

Ninđa skoči još više i u veličanstvenom dvostrukom okretu prelete preko Jakuze. U trenutku kada je bio iznad njega on mu odseče glavu a zatim se dočeka na noge.

Druga dva napadača nisu stala ni trena. Nove »zvezde« ovog puta u nazad dovedoše ih nadomak opasnog samurajskog mača. Katana dva puta zviznu kroz vazduh i isečena tela odleteše u nepovrat.

Dok su se njihovi mišići gonjeni poslednjim trzajem živaca još grčili, ninđa je grabio uz stepenice. Čuo je dečje glasove i to mu je bio znak na koju stranu da krene.

Izbivši u hodnik ugleda naružanog stražara spremnog da puca. Brzo se zakloni iza ograde, a onda, u trenu kad je čovek s mašinkom menjao okvir, ninđa se ispravi i zavrtla čelični šuriken. Pogodak je bio smrtonosan.

To je videla i gospođa Itaka. Svesna da neće moći da povede svu decu, ona još grublje povuče malog Frenkija. Kada su

se sve troje našli s druge strane metalnih vrata, ona brzo navuče zasun i niz plastični tobogan spusti se u prizemlje. Još nekoliko trenutaka i bili su u udobnoj limuzini.

Ninda je svakako mogao da ih sustigne i sledi, ali plač dece ga je zaustavio. Skide kapuljaču da ih ne bi prepao, a onda ih pozva.

— U redu je, deco. Sve je u redu. Sada idemo kući. Važi?

Njegov sugestivni i sada veoma nežan glas brzo umiri decu. Mala Veronika mu priđe i uhvati njegovu veliku, snažnu šaku.

— Čiko... gde je Frenki...?

— Naći ćemo i njega, zlato, samo da vas odvedem odavde. Hajde, idemo.

Nekoliko minuta kasnije Lesli je bio kraj svojih kola. Pozva Kazimirskog i ovaj se pojavio.

— Hej, prinče moj... niko se nije pojavio. Mislim niko nije došao. Samo su jedna kola otišla. Ali, nismo se dogovorili da ti to javim. U svakom slučaju znam ko je u njima — i

kuda ide. Ta kola sam već video nekoliko puta — raportira Kazimirski potpuno trezan.

— Sve je u redu, prijatelju. Sada imam još jedan zadatak za tebe. Odvešću tebe i decu do grada, a onda ja idem dalje. Znaš gde. Ti odvedi decu do prve policijske stanice.

— Šta da im kažem?

Lesli je samo trenutak razmišljao, a onda reče.

— Pa, kaži im istinu. Kaži ima da ti je Osvetnik predao decu!

Kazimirski ga pogleda s čuđenjem, a onda se osmehnu.

— Nego šta! Neka vide kakav si ti čovek.

Pola sata kasnije, na nekih stotinak metara od gradske policije Kazimirski izađe s decom iz kola, a ninda odjuri dalje.

*
* *

Poručnik Holis najzad otvori oči, odnosno ono zdravo. Žmirnu nekoliko puta zbog neobičnog bledoplavog svetla i poku-

ša da ustane. Neka silla stiskala ga je preko grudi i on ostade da leži. Onda, pošto je malo povratio snagu, podiže ruku i na grudima napipa širok platneni kaiš. Napipa pređicu i otokopča sigurnosni kaiš. Polako se uspravi i sede. U glavi mu se dobro zaljulja, a pogled zamuti, međutim snažni policajac brzo je savladao slabost.

Vrata se iznenada otvoriše i zgodna bolničarka tamne kose uđe noseći u rukama mali poslužavnik s lekovima i sredstavima za čišćenje rana.

— Vidim da ste se oporavili. To je u redu, ali je još rano da ustanete iz kreveta — dodade prijatnim glasom.

— Gde se nalazim i ko ste vi? — zašknipa Holis ne prepoznajući sopstveni glas. Grlo mu je još bilo puno sopstvene krvi, a udarci koje je dobio po vratu ostavili su posledice.

— Nalazite se u privatnoj bolnici. Doneo vas je neko od vaših. Ja sam vaša bolničarka i zovem se Meg... od Megan. Zadovoljni?

Bolničarka se osmehnu i priđe krevetu. Spusti poslužavnik na stočić, a onda ga blagim pokretom natera da ponovo legne. Pošto je progutao ponuđenu tabletu, Holis se prepusti devojčinim veštima prstima. Iako mu je većina povreda na licu još uvek bila otvorena nije osećao bol. Bolničarka mu najзад stavi gazu natopljenu nekim mirišljivim lekom preko povrede nog oka, a onda se uspravi.

— Tako, za večeras smo gotovi. Sada se lepo odmorite. Za spacetete brzo, dala sam vam sedativ. Ujutru ćete biti mnogo, mnogo bolje. Laku noć — reče i napusti sobu.

Holis se brzo setio svega što je preživeo. U jedno je bio siguran: Diđi Kastelo svakako ne će preživeti njihov naredni susret.

Onda mu kroz sećanje sinu lik Freda Koburna.

Šta ono reče bolničarka? Doneo vas je jedan od vaših?!

— Fred... to je samo on mogao da bude... zato je ovo privatna klinika, ali gde je Fred,

do đavola? Moram da ustanem i vratim se na posao. Ili, još bolje, pozvaću Terija da dođe po mene — reče i dohvati slušalicu telefona. Međutim, kad se telefonistkinja javila on ose ti kako ga san savlađuje i jednostavno ispusti slušalicu.

A, nepunih desetak metara dalje, u susednoj sobi Fred Koburn ležao je još, uvek bez svesti pod uticajem snažnog anestetika. Operacija sa koje su ga doneli pre nekih desetak minuta bila je teška i duga. No sedokosi lekar koji je obavio komplikovani hirurški zahvat na kičmi bio je uveren da je sve urađeno maksimalno dobro.

— Gospodo, mi smo učinili sve što moderna medicina može. Sve dalje zavisi od organizma našeg pacijenta i njegove volje, pre svega — reče lekar kada su pacijenta izneli iz operacione sale.

*
* *

Bartol Kazimirski se istovremeno osećao i neprijatno, i

kao junak. Velika grupa inspektora i policajaca gurala se oko njega i dece.

Kapetan Mek Kormik duvao je kao besni bik.

— Šta pričaš, čoveče, kakav osvetnik, kakvi bakrač! Još mi samo reci da je reč o Koburnu — siktao je na nedužnog čoveka.

— Pa to svi vrapci znaju... kapetane. Bivši policajac Koburn je osvetnik. Vi ste ga lično proglasili za psihopatu, a on vam je dao ovu decu za koju niste znali čak ni gde su, ni ko ih je oteo — odbrusi mu Kazimirski istom merom.

Dva dežurna novinara uhvatiše ovaj dijalog i već nekoliko sekundi kasnije diktirali su telefonom prvu vest.

— Osvetnik oslobodio kidnapovanu decu pobijenih bosova podzemlja.

Kapetan Mek Kormik, van sebe od besa i nemoći, zaurla.

— Gde je onaj prokleti Holis? Sve je ovo njegovo maslo. Ne bio ja ono što jesam ako ga zbog svega ovoga ne izbacim iz

policije. To sam mu ionako obećao.

Novinar koji je prvi završio diktiranje čuo je ove reči.

— Kapetane, može li se ova vaša izjava smatrati zvaničnom?

— Idi do đavola i ti! — zaurla kapetan na novinara.

— Hvala, kapetane, to je dovoljno — nasmeja mu se iskusni sudski hroničar i vrati se do telefona.

Izveštaj o povratku otete dece, sve osim sina Đidića Kastela, uskoro je bila odštampana u svim večernjim izdanjima.

Dvojica inspektora koji su bili Holisovi prijatelji dohvatili su Kazimirskog pod ruku i zaglavili s njim u prvi bar.

— Prijatelju, sad nam lepo sve ispričaj natenane. Pića imamo, vremena imamo — a sve što nam budeš rekao biće samo za naše uši.

Tako Kazimirski počeo u detalje da priča o događajima u poslednjih nekoliko dana prazneći jednu za drugom čašu s viskijem. Inspektori su mu u tome izdašno pravili društvo.

— Eh, da je i Bert tu pa da čuje kako radi Fred? Uostalom ko zna gde je nestao matori? — upita mlađi od dvojice policajaca.

— Nemam pojma. Pitao sam onog malog Terija, ali ni on ništa ne zna. Najverovatnije je Bert naišao na neki trag. Znaš da voli sam da traga kad nije sasvim siguran na kakvom je tragu. U svakom slučaju, vraćće se on.

*
* *

Đidi Kastelo po treći put pročitao vest o oslobađanju dece svojih prijatelja. Tresnu novine o pod, a onda prosikta.

— Znači tako, Koburne? Me ne ćeš da kazniš? E, pa videćemo još!

Telefon na njegovom stolu resko zazvoni. On dohvati slušalicu i dreknu.

— Da, ko je?

— Kastelo, samo da ti kažem da nisam uspeo da oslobodim i tvog mališana. Odvela ga je

tvoja »prijateljica«, ali, ne brini, koliko sutra mali Frenki biće kraj tebe — javi Lesli i spusti slušalicu.

— Čekaj... ne prekidaј vezu... Koburne!!!

Uzalud je Kastelo urlao u slušalicu. Onda tresnu telefon o pod. Šetao je kao ranjeni lav. Konačno se zaustavi kraj prozora i počeo mirnije da razmišlja. Najzad shvati da to što je Koburn rekao ima smisla. Gospođa Itaka je želela njega i njegovo carstvo. Zar nije najlakše da do njega dođe ako mu uzme sina?

— E pa, kućko, neće to ići baš tako lako. Imam i ja još uvek svoje ljude i načina da dođem do tebe.

Sede i podiže telefon sa poda. Pošto se uverio da je aparat još uvek ispravan, počeo da okreće neke brojeve. Svi razgovori koje je obavio bili su kratki. Sada mu je ostalo samo da čeka.

Noć se konačno spustila nad San Franciskom. Bila je već i ponoć kad se »ford« neugledne

spoljašnosti zaustavio nedaleko od hotela u kome je stanovala gospođa Itaka sa svojom »svitom«. Farovi se ugasiše i motor prestade da radi. Pa ipak niko nije napustio vozilo. U to bi smeo da se zakune svaki posmatrač. Međutim, ninđa je neprimetno kliznuo sa sedišta kroz odškrinuta vrata i bešumno nestao u poprečnoj uličici.

Znao je kojim će putem do poslednjeg sprata i zato je išao nasigurno.

U zgradu hotela ušao je kroz prvi otvoreni prozor na koji je naišao kada se popeo fasadom do drugog sprata. Hodnici su bili prazni. On brzo uđe u jedan od liftova i pritisnu dugme. Odlučio je da se odveze tri sprata ispod poslednjeg sprata, a onda da nastavi prema situaciji. Sve je prošlo bez ikakvih smetnji. Pritajen u dnu mračnog hodnika ninđa je prepustio čulima da osmotre sve ono što ga je interesovalo.

Nekako u isto vreme Đidi Kastelo je stigao do glavnog ulaza u hotel. Osvrnuo se neko-

liko puta koliko da se uveri da ga niko nije pratio, a onda gurnu vrata. Pre nego što je krenuo na ovu stranu njegova veza ga je obavestila da je sve spremno. To je značilo da su njegovi ljudi otkrili gde se nalazi Japanka sa svojim ljudima, kao i to da lift do nje ide samo uz upotrebu specijalnog ključa. E, taj ključ ga je čekao na portirnici.

Prišao je i rekao dogovorenu lozinku. Jedan crnputi momak, po svoj prilici Portorikanac, neprimetno mu u kovertu doturi tek napravljeni ključ.

Kastelo je bio spreman da se bori za život i slobodu svog jedinca. Još u kancelariji navukao je pancir prsluk, za pojas zadenuo »magnum 44«, a ispod miške u specijalnoj futroli nosio je »uzi« od devet milimetara sa dva šaržera.

Ušao je brzo u jedan od liftova i pritisnuo dugme. Jedva je čekao da stigne do cilja i pokaže tim kosookim mangupima šta znači biti prvi čovek podzemlja u San Francisku.

Dok je lift grabio ka poslednjem spratu Đidi počeo da se priseća svojih početaka. Bio je mali, običan lopov kada ga je don Karlo Paneti uzeo u službu. Tu je naučio da vozi kola, puca iz svih vrsta oružja — a onda je počeo da radi kao gazdin lični telohranitelj i ubica. Godine su prolazile i on je sve više napredovao. Na kraju, oženo se jednom od tri kćeri don Paneta i tako zauvek sebi obezbedio visoko mesto u porodici. Na samrti don Paneta ga je proglasio svojim naslednikom, ali je Kastelo još dugo morao da se bori sa konkurencijom dok konačno nije ostao sam. Na žalost, tad je morao u izgnanstvo dok policija i gradski oci ne »zaborave« neke njegove aktivnosti i dela...

Lift se zaustavio i Kastelo izvadi ključ iz koverta.

Opsova glasno kad je shvatio da je ušao u pogrešan lift, jer u ovom nije bilo nikakve brave. Brzo pritisnuo dugme za povratak u prizemlje ljut na sebe što je bio nepažljiv.

Ninđa je čučao na ravnom krovu kojih stotinak metara iznad ulice. Bio je na istom onom mestu na kome se nalazio i pre neko veće. I ovog puta stražari su bili tu. Sačekao je da mu priđe prvi, a onda ga dohvati s leđa i slomi mu vrat. Sakri ga u senku ispod zida fasade, a onda požuri do vrata koja su vodila na poslednji sprat.

Već je uhvatio kvaku kad ga haragei opomenu. Ninđa se naglo okrete i ugleda momka s pištoljem spremnim da opali. Desna noga opasnog borca sunu uvis i pištolj odlete u mrak. Jakuza odmah zauze stav spreman da zada neki od raznovrsnih udaraca koje je naučio vežbajući kung-fu. Znao ih je mnogo. Samo, ovog puta nije stigao da ih pokaže. Ninđa mu ulete u telo kukom i ramenom i jednostavno mu polomi sva rebra sa desne strane.

Ninđa skloni i ovog protivnika, a onda lakim pokretom otvori vrata i oprezno siđe niz nekoliko stepenika do početka

hodnika. Na dvadesetak metara dalje, u samom dnu hodnika, ugleda vrata klasične japanke kuće. Nigde duž zidova nije bilo prolaza ili nekog otvora. Vrata pred njim bila su jedini prolaz. Ninđa stiže do njih i pritaji se.

Gospođa Itaka se utom stresse.

Opet ona silna energija negde spolja pogodi je u predelu dijafragme. Opasnost je tu... blizu... veoma blizu. Ona uhvat malog Fredija Kastela za ruku i pozva kćer da je prati. Povukla se u najudaljeniju odaju svog carstva na poslednjem spratu hotela.

Ninđa je, naravno, registrovao kretanje iza papirnatih vrata. Uskoro se dve senke pojavile krećući se ravno prema njemu. Ninđa izvuče katana, podiže ga uvis i sačeka da se protivnici pojave.

Izašli su odjednom obojica i potegli oružje.

Katana opisa kratak luk i prvom protivniku gotovo preseče vrat, ukoso do drugog ra-

mena. Nindža se povi u koljenima izbegavši tako roj vrelog olova koji pokulja iz cevi »uzija« s prigušivačem i već u sledećem trenu katana zviznu horizontalno. Presečen u struku, Jakuza pade preko svog gotovo obezglavljenog druga.

Nindža obrisu sjajno sečivo o odeću pobijenih, vrati veličanstveno oružje u korice na leđima, a onda nastavi kretanje duž zida od bambusa i papira.

Dvadeset metara dalje haragei se opet oglasi. Opet snažno i trenutno. Nindža se zaustavi. Levo od sebe osetio je veliku koncentraciju pritajene energije i naboja elektriciteta koji stvaraju borci pred boj.

Prisloni uho na papirnati zid. Njegovo osetljivo uho uhvati disanje većeg broja ljudi. Znao je da ga čekaju. Neko je ovde raspolagao moćima sličnim njegovim.

Podiže pogled i iznad tanko sečenog bambusa ugleda električni vod. Izvadi vakizaši i jednim trzajem iseče žice. Imao je sreće. Svetlo u hodniku i

prostoriji u koju je nameravao da uđe utrnu.

Iskoristivši trenutak zbunjenosti ljudi u prostoriji iza papirnatog zida, nindža napravi se bi prolaz oštricom noža.

U sali, koja je očigledno služila za trening, nalazilo se deset jakuza obučenih u kimono. Neki su imali mačeve u rukama, neki koplja, a dvojica velike nunčake.

Osvetljeni samo svetlošću koja je dopirala iz susednih prostorija, borci su izgledali istovremeno veličanstveno i preteće.

Iako su ga ubrzo ugledali, jakuze nisu pustile ni glasa. To što se pred njima nalazio čovek u crnom — nindža — značilo je samo jedno. U prostoriji će uskoro zagospodariti smrt.

Onda je počelo.

Prvo su kidisali mačevaoci. Dvojica levo, dvojica desno i jedan s čela. Nindža britkim potezom istrže katana iz korica i postavi ga uspravno ispred lica, tako da mu je sečivo delilo

lice na dve polovine. Iz uskih prereza njegove oči pogodiše čelnog protivnika snagom ruke. Čovek uzdrhta, a onda još jače steže dršku mača. Nekome sa strane učinilo bi se da nindža uopšte ne kontroliša protivnike levo i desno od sebe. Bila je to varka. Njih je kontrolisao ostalim čulima.

Čelni napadač odluči da krene. Podiže mač visoko iznad glave i potrča kratkim koracima. Išao je sve brže. Kada je već bio siguran da ne može da promaši on naglo spusti ruke.

Nindža se samo malo pomeri u stranu načinivši ten kan korak a sečivo katane koje je u međuvremenu promenilo položaj krete sada s poda naviše i otvori napadaču stomak. Čovek ispusti mač, napravi još korak dva a onda se sruši.

Krilni napadači samo za trenutak zastadoše a onda jurnuše istovremeno. Nindža skoči u vis i u luku se nađe van domašaja izmahnutih mačeva. Brz okret, zamah levo desno i pravo. Trojica bližih napadača bila su eli-

minisana. Nindža potom istovremeno oštricom katane zaustavi dva mača. Zveket čelika ispunio prostoriju. Sevnuše i varnice kad nindža povuče svoje oružje. Za trenutak se učinilo kao da želi da se povuče. Međutim bila je to varka na koju Jakuze »natrčase«. Levog napadača nindža probode mačem a drugog iseče tanto nožem. Treći napadač onaj koji je bio u sredini nalete na ispruženu nogu. Oseti oštar bol kada mu kao kamen tvrd nožni palac polomi rebro i pogodi u srce.

Jedan od boraca s kopljem htede da iskoristi šansu i zavitala oružje u široka leđa nindže. Uzvik radosti nalik na pobjednički poklič već mu polete na usta kad se nindža saže i koplje pogodi onog borca koga je upravo udario nogom.

Pucnjava koja je u međuvremenu odjeknula negde na svim drugom kraju sprata naterala ostale borce da navale svi odjednom.

Za to vreme Đidi Kastelo stigao je na pravo mesto. Čim su

se vrata lfta otvorila, pred njim se ukazale dva naoružana Japanca. Kastelo je, međutim, bio spreman. Devetmilmeterski »uzi« u njegovim rukama posela smrt. Gotovo prepolovljena tela Jakuzi odleteše do zida.

Kastelo nastavi dalje.

Jedan momak izlete pred njega i baci se na pod. Tako je izbegao rafal iz gangsterovog oružja i uspeo čak da ispali dva hica iz »smit vesona« 357. Oba kuršuma pogodiše Kastela u grudi i on pade. Momak skoči na noge i priđe mu s namerom da ga dokrajči.

Kastelo zahvali Bogu što je bio toliko predostrožan da ponesu pancirni oklop. Osetio je snažne udarce kuršuma. Čak i bol, ali zrna su stigla samo do sredine oklopa. Kada se momak pojavi nad njim on samo malo pomeri ruku i povuče okidač. Kratak rafal odbaci zapanjenog Japanca tri metra dalje.

Gangsterski bos se diže, zameni okvir na oružju, a onda nastavi svoj ublački pohod.

Gospođa Sumi Itaka oseti zeb

nju oko srca. Nešto je krenulo naopako. Negde je nešto popustilo u dobro smišljenom planu. Dva neprijatelja prodrli su u njeno carstvo. Osmeh gorčine i odlučnosti pređe joj preko lica. U jedno je bila sigurna.

Nijedan od dvojice neprijatelja neće je zarobiti.

Baci pogled na ukras koji je zamenjivao polovinu malog prsta na njenoj levoj šaci. Tanka igla uvek natopljena olovom mogla je da se pojavi za tren kroz jedva vidljivi otvor. Da se pojavi i ubije.

Njena usvojena kći pojavi se na vratima. Na sebi je imala beli kimono i bele platnene patike. Nadlanice su joj bile pokrivenne kao i glava. Belilom premazano lice svedočilo je o devojčinoj odluci.

Ona je bila spremna da umre braneći svoju pomajku i gospodanicu do poslednjeg daha i poslednje kap krvi.

Gospođa Itaka oseti kako joj se neko davno zaboravljeno i odbačeno osećanje penje kroz vene. Ništa nije rekla. Samo je

pomilovala devojkę pogledom, a onda i sama počę da se sprema za kraj.

Malı Frenki Kastelo sve je to posmatrao s nerazumevanjem.

Ninđa je brzo smanjivao broj protivnika. Dva puta je i sam osetio oštrice kopalja, ali rane su bile bezopasne. Bol je odmah eliminisao ne dozvoljavajući mu da ga ni za tren izbaci iz ravnoteže.

Kada se osvrnuo oko sebe bio je jedini živi stvor u sali za vežbanje. Katana nestade u koricama na leđima, a ninđa nastavı dalje.

Sledeća prostorija bila je prazna...

Prazna za običnog smrtnika, ali ne i za ninđu.

Istovremeno je ugledao dva srednjovekovna samurajska oklopa u dva ugla sobe. I još nešto.

Oklopi odjednom oživeše.

I jedan i drugi borac u rukama su držali čuvene dai-katane.

Bilo je to oružje vrhunskih mačevalaca. Sečivo mu je bilo

dugo metar i dvadeset centimetara i sačinjeno od četrdesetak slojeva.

Samuraji bez lica i glasa kretose na ninđu. Nije bilo vremena ni za oklevanje, ni za viteštvo. Ninđa iznenada zavitla vakizaši i vide kako sjajna oštrica sečiva nestaje u grudima jednog od napadača.

Nije smeo da baci još jedan pogled i uveri se kakav je bio pogodak.

Drugi mačevalac već je jurıšao. Sekao je odozgo, sa strane, odozdo. Otvarao se na sve četiri strane, zatim pokušao novi udarac poznat pod imenom nebo—more.

Ninđa je »ušao« u njegove misli i sve je udarce uspeo da parira. Mačevalac zastade i spusti mač.

— Ko si ti... ninđo? — upita na japanskom.

— Ti to znaš. Ja sam smrt. Danas — tvoja smrt — uzvрати ninđa.

Jakuza se nakhloni, a onda uhvati dršku samurajskog mača sa obe šake. Iskorači levom

nogom napred povijen u kolenu, a desnom se svom težinom osloni o tatami tamnozeleno boje, kao stabljika pirinča.

Veličanstveni mač stajao je horizontalno vrhom okrenut ka nindi. Bio je to otvoren poziv za napad. Takav izazov mogao je da učini samo vrhunski majstor.

Ninđa se takođe nakloni, a onda još jednom postavi katanu vertikalno ispred lica.

Nekoliko minuta dvojica protivnika više su ličila na drvene statue nego li na živa bića. Ova borba biće kratka. Veoma kratka. To su znali i jedan i drugi. Ko promaši — gotov je.

Ninđa je samo za trenutak uronio u oči svog protivnika.

Bile su prazne. Mačevalac je očigledno znao da u ovakvom trenutku oči mogu da ga izdaju i zato je njegov pogled bio okrenut unutra.

»Kad dođe do krajnje tačke čekanja, pusti ruku da sama krene. Ne misli više kakav ćeš udarac da zadaš. Ruka će sama da izabere najbolji. Sve ono što

si godinama učio i sakupljao tog trenutka naći će se u njoj«, govorio mu je nekada davno njegov stari učitelj.

Ninđa se upravo prepuštao takvom stanju.

Zatim, kao da je ispaljen iz nekog moćnog oružja, ninđa polete. Katana promeni položaj i krete horizontalnim rezom. Mačevalac je takođe reagovao. Sečivo njegovog dai-katane podiže se tek desetak centimetara, a onda naglo polete nadole.

Ninđa je bio tek za delić sekunde brži. Onaj delić koji razdvaja uspeh od neuspeha — život od smrti. Bol natera mačevaoca da malo trgne ruke i tako njegov smrtonosni udarac samo iseče svilu na ninđinim leđima i ostavi dugačak plitak rez na mišićima leđa.

Ninđa se okrete i kružnim udarcem odseče protivniku glavu.

Diđi Kastelo ubio je još jednog jakuzu pre nego što je za

trenutak spazio gospođu Itaku kako zamiče iza jednog pomičnog zida.

— Stani, kučko, više nemaš gde! Pobio sam svu tvoju žgadiju i sada si ti na redu! — povika i potrča za njom.

Oki Mikado ga sačeka na pragu vrata, skoči uvis i udari ga s obe noge u grudi.

Krupni čovek zastade kao da je iznenada naleteo na zid, a onda svom težinom tresnu na pod. »Uzi« mu izlete iz šake. Nije uspeo ni da se povрати kad devojka s obe noge skoči na njegove grudi. Da mahinalno nije podmetnuo ruke sada bi ležao slomljenih rebara gušeći se u sopstvenoj krvi. Ovako oseti samo strahovit udarac i bol kada mu zglob leve ruke puče. Devojka je takođe za trenutak izgubila ravnotežu i odskočila u stranu. No reagovala je odmah.

Šaken izbačen iz njene šake probi dobar deo pancir oklopa i bocnu Kastela. Međutim, sada je i gangster bio sposoban za dalju borbu. Brzo je potegao kolt i ispalio hitac u devojku.

Pogođena posred stomaka Oki Mikado posrnu unazad, pokuša da se uspravi, a onda pade na kolena.

Krik koji je dospeo do Kaste lovih ušiju natera gangstera da se okrene.

Gospođa Itaka stajala je držeći ispred sebe njegovog jedinca. U desnoj ruci presijavalo se sečivo oštrog, blago zakrivljenog noža.

— Pa, gospodine Kastelo, izgleda da smo stigli do kraja. Sada ćeš gledati kako ti ubijam sina...

— Ne... ne... samo to ne! — vrisnu Kastelo zaleđen od straha.

— Ne? Zašto ne?! Ti si upravo ubio moju kći. Sada je tvoj sin na redu — nastavi Japanka hladnim tonom, lagano povukavši sečivo po dečijoj koži.

Kastelo je još uvek u ruci držao moćni »magnum 357«, ali se nije usuđivao da puca.

Nalazili su se u pat poziciji.

Njegov krik dopro je i do ninde. Ovaj vrati katanu u koricu i potrča na tu stranu. Već

je bio pred vratima kad se ispred njega, kao da je tog časa iznikao iz poda, pojavi ogromni telohranitelj i povremeni ljubavnik gospođe Itaka.

Ninđa zastade. Japanac je zaista izgledao impresivno. Njegovi snažni mišići podrhtavali su ispod nauljene kože. Duga crna kosa vezana u konjski rep takođe se presijavala od ulja.

Div pomeri ruku i ninđa u desnici ugleda motku od tvrdog tikovog drveta. U rukama poznavaoca taj komad drveta bio je isto tako ubojit kao i najbolji mač. Uostalom, Mijamoto Musaši nekada je većinu svojih protivnika pobedio baš takvim, drvenim mačem.

Ninđa se brzo kretao motreći istovremeno i na ubitačno oružje, i na prostor kojim se kretao.

Kada se najzad našao u povoljnom položaju, on poteže katana i istog trena dočeka udarac koji je mogao da mu raspoluti lobanju.

Ninđa odskoči, a onda zavitla šuriken na diva. Iako je potez

bio brz, a hitac precizan, div uspe u poslednjem trenutku da podmetne svoje oružje i šuriken se zari u drvo. Ninđa istog trena skoči napred i pogodi vrhom mača diva u bedro. Krv šiknu kad je izvukao sečivo, ali div nije pokleknuo. Samo je slobodnom šakom dodirnuo okrvavljeno mesto, liznuo zatim sopstvenu krv i nasmejao se.

Navalio je još žešće. Ninđi bi gotovo žao što će morati da eliminiše ovako dobrog borca, ali nije smeo da okleva.

Div snažno zamahnu, no umesto protivnika pogodi jednu od komoda i polomi je. Istog časa katana mu odseče ruku s batinom. Div zaurla od bola i baci se na ninđu ne obazirući se na ranu iz koje je krv šikljala kao iz vodoskoka. Ninđa se okrete i u tom okretu zamahnu mačem. Oštro sečivo sasvim preseče masivni vrat diva i on zastade u mestu. Snažan krik začu se samo za tren, a onda se glava povalj na stranu. Snažan mlaz krvi šiknu prema plafonu i začas ga oboji tamnocrveno.

Ninđa obrisa katanu i lagano je vrati u korice. Baci pogled na ogromno telo koje se još treslo, a onda krete prema mestu sa kojeg je maločas začuo krik i molbu Kastela.

Kroz tek odškrinuta vrata ugleda gospođu Itaka kako drži nož pod grlom malog Kastela. Ninđa izvadi poslednji šuriken. Ovog puta morao je da bude precizniji nego ikada ranije. Od tog hica zavisio je život dečaka.

Dijalog dvoje poluludih ljudi zbog gubitka i izvesne sudbine dečaka se nastavljao.

— Možeš da spaseš svoje šteno ako me poslušаш — reče gospođa Sumi Itaka kao da se nečeg prisetiła.

— Samo reci... sve... ali ostavi mog dečaka — reče brzo Kastelo.

— U redu — prosikta Japanka. — Stavi cev kolta u usta. Tako... još dublje... sad je dobro. E pa, zbogom gospodine Kastelo... sin će ti praviti društvo! — vrisnu Japanka i podiže nož na udarac.

Čelični šuriken, ta nepogrešiva zvezda smrti, zazvižda kroz vazduh. Gospođa Itaka u poslednjem trenu ugleda crnu siluetu.

Ti... Ko si ti?!

Umrła je s tim pitanjem na usnama jer joj se u istom trenu čelično oružje zari u čelo.

Bio je to kraj jedne od najmoćnijih vođa japanske Jakuze.

Mali Frenk Kastelo se otrže iz njenih mrtvih ruku i potrča ocu u zagrljaj.

Điđi Kastelo ispusti kolt i, gušeći se u suzama, zagrli sina.

Ninđa brzo skide kapuljaču, skide korice s katanom i pojavio se na vratima. Prvi ga je primetio mali Franki. Trže se, ali kad na licu nepoznatog ugleda osmeh, on drmnu oca za rukav.

Kastelo se okrete. Zagleda se u pridošlicu, a onda, pomalo zbunjen, reče.

— Ti... si ipak... došao?

— Da. Ja uvek držim reč. Obećao sam da ću spasiti tvog jedinca i to sam učinio.

Kastelo ga je posmatrao ne-

tremice dok su mu se velikom brzinom smenjivala osećanja. Onda njegova mračna strana nadvlada. Video je da osvetnik nema oružje i zato brzo podiže »magnum« sa poda.

— Pa, osvetniče... mislim da si stigao do kraja. Sine, idi u drugu sobu i sačekaj me. Sad ću ja brzo — naredi dečaku koji je brišući suze još uvek drhtao. — Pođi, Frenki — naredi sada strožim glasom i dečak posluša.

Kastelo ustade. Sada je bio onaj stari. Opasan, neumoljiv i beskrupulozan gazda podzemlja San Franciska.

— Znaš, kada sam se vratio, mislio sam da su te izmislili novinari. Onda sam se uverio da postojiš i da si opasan. Sada, na kraju, ispade da si mi bio od velike koristi. Pobio si gotovo sve moje protivnike, sredio si i ove žute — i čitavu teritoriju prepustio meni. Za kratko vreme popuniću organizaciju i postati neprikosnoveni gospodar ovog grada.

Kastelo za trenutak učuta

kao da sebe već vidi u ulozi o kojoj je upravo pričao. Onda nastavi.

— Da, mnogo si učinio za mene. Ovo maločas bilo je najvrednije. Ali, moraš da shvatiš. Ubiću te. Moram to da uradim jer si jedini čovek koji bi ove planove mogao da mi pokvari. Zato — putuj u pakao, osvetniče... tamo si i tako živeo dve godine. Moram da idem... čeka me sin — reče Kastelo i podiže kolt.

Ninja se nije ni pomerio.

On je video ono što je Kastelu, zaslepljenom željom da ga smakne, promaklo.

A to što je video bila je devojka Oki Mikado koja je, skuvši poslednju snagu, ustala i poslednji minut centimetar po centimetar primicala se Kastelu nečujnim, mačjim hodom.

Iz nadlanica na njenim šakama pojaviše se dva kriva sečiva oštra kao najoštriji brijlač.

Sada, u trenutku kada je Kastelo podigao kolt njene ruke se raširiše a onda brzo sklopiše oko gangsterovog vrata. Trzaj

levo i desno i iz velike rane na vratu šiknu krv.

Kastelo nije uspeo ni da kri-kne. Uhvati se rukama za grlo ispuštajući kolt, a onda se strašno sporo okrete da vidi s koje strane je stigla smrt.

Devojka sva u belom, isto tako belog lica, smejala mu se u lice. Iz rane na trbuhu krv ponovo kuljnu i ona pade mrtva. Ipak na licu joj ostade osmeh.

Kastelo pokuša da se okrene nindži, ali više nije imao snage. Krv ga uguši i on pade na pod.

*
* *

Poručnik Bert Holis probudio se ispavan i u mnogo boljem stanju nego prethodnog dana.

Bolničarka mu donese doručak, novi lek i novi zavoj.

— Danas sasvim pristojno izgledate. Mislim da bi i neka devojka pristala da izađe sa vama — reče šaleći se.

— Ne znam da li bi neka devojka pristala da izađe sa mnom,

ali ja svakako izlazim — reče Holis i htjede da ustane.

Zbacio je čaršav sa sebe, a onda uzviknu postidjen.

Bio je kao od majke rođen.

Devojka uspe da baci pogled na njega, a onda se nasmeja.

— Nemate razloga da se stidite... mislim, TO TAMO nije za stid. A, ako vas interesuje ko vas je skinuo, onda da vam kažem: ja sam to uradila. Dakle, nema mesta stidu.

— Gde je moje odelo... hoću odelo... idem... moram da idem! — povika crni poručnik navlačeći čaršav sve do brade.

— O tome ne odlučujem ni ja, a najverovatnije ni vi. Sačekajte da dođe lekar pa se dogovonite. Ja idem. Budite dotle dobri — reče i namignu mu.

Za to vreme doktor je razgovarao sa Leslijem u svom kabinetu.

— Kažem vam, iako je u takvim slučajevima nezahvalno davati prognoze, gotovo sam stopostotno siguran da će vaš kolega uskoro stati na noge i prohodati — reče sav važan.

Lesli se iskreno obradovao. Ispisao je na čeku sumu i ne pitajući lekara koliko je koštala operacija, boravak i sve ostalo. Znao je da će suma koju je upisao na čeku biti više nego dovoljna.

Pošto pruži ček lekaru i sa čeka da ovaj proguta nevidljivu knedlu od silnog uzbuđenja pri pogledu na cifru, upita.

— Da li bih sada mogao da ga posetim?

— Da... svakako... kako da ne. Bolničarka mi je maločas rekla da se pacijent probudio i da je odmah tražio da jede — požuri lekar da se saglasi. — Evo, idem i ja sa vama.

— Nije potrebno. Želeo bih sa njim da popričam nasamo. Shvatate?

— Ah, da... naravno.

Lesli otvori vrata na sobi Fre da Koburna. Iako je dotle držao zatvorene oči osvetnik ih odmah otvori.

— To si ti... Lesli! Šta kaže lekar? — upita Koburn.

— Kaže da si se izvukao i da ćeš uskoro moći da šetaš po ne-

koj lepoj plaži — obradova ga Lesli.

Koburn jedva prikri uzbuđenje, a onda upita.

— Šta ima novo... napolju?

— Ono što si ti započeo gotovo je. Kastelo je poslednja žrtva. Nestale su i jakuze... Uostalom, o tome će uskoro da ti priča tvoj stari ortak, poručnik Holis.

— On?! Kako... gde je?

— Tu blizu. Čak mislim da će uskoro da te poseti. Ja sada idem. Evo, ovo je za vas dvojicu, jer pretpostavljam da ćete uskoro napustiti San Francisco — reče Lesli gledajući momka u oči.

Morao je da se posluži svojim moćima. Morao je da natera ovog čestitog ali nesrećnog čoveka da napusti grad, možda i državu i negde daleko potraži zaborav i novi život. Deset hiljada dolara, na koliko je glasio ček, biće dovoljni i za njega i za Holisa da nešto otpočinu.

— Zašto da idem... kuda da idem... Šta ćeš ti? Gde da te nađem kad jednog dana izađem

odavde — sipao je Koburn pitanja jedno za drugim dok je osećao kako ga pogled njegov nedavno stečenog prijatelja na neki način pritiska, zbuňuje, ubija mu volju.

— Moraš da odeš, jer će te zakon koji toliko puta greši i štiti kriminalce proganjati. Ne zaboravi da si ubio pedeset i nekoliko gangstera. To ti nika-da neće oprostiti. Idi i negde potraži zaborav. Mene verovatno nikada više nećeš ni videti. Za tebe ću ja biti ono što si ti sam — osvetničar i niko više — završi Lesli siguran da je Koburn prihvatio sve ovo zbog hipnoze.

— Da... poći ću odavde iz San Franciska. Naći ću neko ostrvo u Karipskom moru — mrmljao je Fred Koburn dok su mu se očni kapci spuštali.

Lesli baci još jedan pogled na umornog čoveka, a onda ga ostavi. U hodniku sreće dežurnu bolničarku.

— Izvinite, juče sam vam doveo jednog pacijenta, pretučen-

og. Gde se nalazi i kako mu je? — upita Lesli.

— Dobro je, sad baš idem od njega. Hoće po svaku cenu da izađe iz bolnice. Ubedila sam ga da sačeka doktora. Uostalom, i nema kud jer je go golcijat. Imate poruku — ili hoćete da ga vidite?

— Samo mu recite malo kasnije da ga u onoj sobi tamo čeka Fred Koburn. To je sve, hvala vam.

Devojka klimnu glavom. Htela je još nešto da pita ovog zgodnog momka, da malo flertuje sa njim, ali on je već nestajao niz hodnik.

*
* *

Bert Holis se oblačio velikom brzinom. Taman je hteo da izjuri iz sobe besan na bolničarku koja nije htela da ga ostavi da se na miru obuče, kad ga ona oslovi.

— Umalo da zaboravim. Prijatelj koji vas je ovde doneo

reče mi da vam kažem da vas u sobi broj dva čeka Fred Koburn. Da, to je rekao.

Holis zastade u pola pokreta.

— Šta je rekao?! — gotovo viknu.

— Pa to, tamo u sobi broj dva čeka vas neki Fred Koburn!

Holis krete ka vratima, a onda se povрати.

— A, gde je taj moj prijatelj, taj što me je doneo i ostavio poruku?

Bolničarka koja je stajala kraj prozora reče.

— Eno ga, upravo kreće.

Holis potrča ka prozoru, ali je jedino uspeo da vidi zadnji kraj automobila koji je zašao iza šumarka. Besno opsova, a onda najzad izađe iz sobe.

Pred vratima sobe broj dva stajao je neko vreme kao da se plašio da uđe. Onda naglo pritisnu kvaku i banu u sobu.

Zavaljen na jastuk, smeškao mu se Fred Koburn.

¶
* *

Dve nedelje kasnije Holis je ponovo bio u istoj sobi.

— Frede, dečko, kako se osećaš? — upita.

Umesto odgovora Fred polako ustade iz kreveta i stade na noge. Nije se čak poslužio ni štapom. Onda, isprva nesigurno a zatim sve čvršće, zakorača po sobi.

— Jupiiiiiii!!!

Taj uzvik radosti koji je uzburunio čitav sprat bolnice izleteo je iz grla crnog poručnika. On čak dogradi Koburnu i stisnu ga u medveđi zagrljaj.

— Hej, polako, taman sam pregrmeo jednu povredu. Ne moraš sad ti da me polomiš — smejaio se Koburn.

Nešto kasnije, sedeći na terasi, njih dvojica razgovarali su o svemu i svačemu. Najzad Koburn primeti da Holisa nešto muči.

— Imaš probleme?

Holis prvo odrečno odmahnu glavom, a onda ipak iz džepa

BRUCE LEE

ZAUEK

JEDNA NARUDŽBENICA - TRI HIT

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom, 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor korica. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - S.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosisma i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete o vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 (pet) ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINJA-TRENING"

Šta vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige "LETNJI NINJA-TRENING" to ćete moći. Kompletna ninda-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hacumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, nincake) ninda-odmaranje...

SPECIJALNI DODATAK: "Tajanstvene ninda veštine" (nevidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunioči ninda-žene...)

HIT 3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog koga lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čar ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige "Letnji NINJA-TRENING" ili knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno super-kolor poster NINJA - MASTER vreden čak 100 dinara!

POPUNITE CITKO - STAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojeve ispred knjige koje naručujete):

1. "BRUCE LEE ZAUEK" 300,00 dinara
2. "Letnji NINJA-TRENING" 300,00 dinara
3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" 290,00 dinara

Navedene cene (plus oko 15 din. za otkupninu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Ova narudžbenica važi

Ova narudžbenica važi do 01. decembra 1991.

Našu stalnu adresu ne izostavljajte rukom već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS
Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI BEOGRAD 27

izvadi komad papira i pruži ga prijatelju.

Koburn baci pogled i odmah shvati šta je posredi. Bilo je to rešenje kojim se poručnik Bert Holis zbog neposlušnosti otpušta iz sastava gradske policije. Rešenje je potpisao kapetan Mek Kormik.

Kad Koburn pogleda prijatelja, ovaj se nasmeja.

— Bar sam ga raspalio po njušci na rastanku. Veselila se čitava stanica — reče.

Neko vreme su ponovo ćutali. Onda Koburn izvadi komad papira iz džepa i pruži ga Holisu. Bio je to ček na deset hiljada dolara.

Holis otegnuto zviznu.

— Odakle ti ovo?

— Od prijatelja. Ne, ne pitaj kako se zove. Kada sam ga poslednji put video, reče da je on ja... tako nešto... ništa nisam shvatio. Znam samo da ću ga poslušati i napustiti zemlju. Vođim i tebe. Ovo će biti dovoljno da negde nešto počnemo.

Holis se tada priseti obračuna u hotelu, pobijenih jakuza i

priče malog Frenkija Kastela o nekom »čiki u crnom odelu«...

— Svi misle da si ti glavni akter svih događaja u poslednjih nedelju-dve dana, a ti kažeš da si bio ovde. Ko je, onda, taj momak? Voleo bih da mu stisnem ruku — zaključio Holis.

— To bih i ja učinio, ali bojim se da nam se za to nikada neće ukazati prilika — reče Koburn sa setom u glasu.

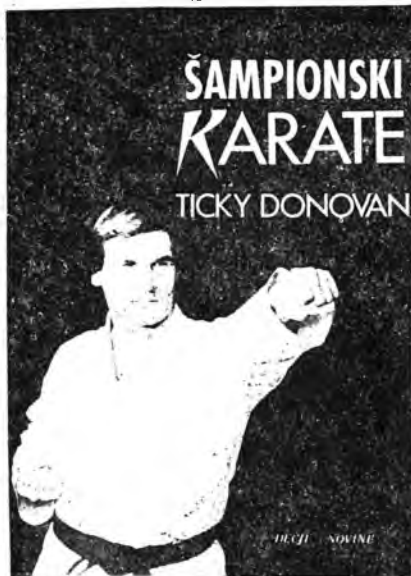
Nedelju dana kasnije napustio je kliniku, a onda sa poručnikom, bivšim poručnikom Holisom, zauvek napustio San Francisko i Sjedinjene Države.

Bartol Kazimirski uzalud je danima dolazio u napušteni metro ili je noćima čekao sedeći na pločniku na uglu Druge avenije i 53. ulice.

Prolaznici su ga čuli kako pominje nekog nesrećnog princa... pakao... samoću... osvetnika — i mislili su da je stari pijanac poludeo.

Samo je on znao da nije tako. Nadao se da je njegov princ ipak uspeo da izađe iz pakla sa

IZAŠLA IZ ŠTAMPE!

Tiki Donovan je najpoznatiji i najuspešniji karate-trener na svetu. Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** je jedan od najkorisnijih udžbenika koji vas uvodi u svet karatea i vodi vas od učeničkog do majstorskog zvanja, od belog do crnog pojasa, od početnika do šampiona.

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500 !!!

Knjiga **ŠAMPIONIŠKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa fvrđim super-kolor koricama, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONIŠKI KARATE** naćićete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od:

20 STARIH MILIJARDI!

Našu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepите ovu:

Redakcija
lista

"CRNI POJAS"

Generala

Ždanova 28

11000 BEOGRAD

NARUDŽBENICA (NINĐA)

Ova narudžbenica važi do 01. decembra 1991.

Ovim neopozivo naručujem luksuznu knjigu **SAMPIONIŠKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca "Crnog pojasa" (**BRUS LI/NINĐA KLUB**) cena je 30% niža i iznosi: **350,00 dinara** + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove - broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA**: _____

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX *international*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte i mesto _____

Datum _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

moće i beznađa i da je našao neku vedriju stazu.

On sam, lutao je gradom, radio pomalo, opijao se, pričao sa ljudima i najčešće noću posmatrao gradska svetla kako trepere u noći pod čijim se plaštom događalo svašta.

Lesli Eldridž je ispričao Sumiko priču o osvetniku. Pitali su se ponekad gde se nalazi nekadašnji par poštenih policajaca koji su društvu dali sve što su imali, a onda bili odbačeni kao iznošene cipele ili košulja.

— Bože, da li je to pravda da krivci šetaju slobodno, a nevini stalno stradaju? — upita Sumiko Leslija nesvesna da je to pitanje jedan čovek pune dve godine ponavljao samom sebi skriven u tamnom i vlažnom tunelu metroa, dok se sam borio protiv svih onih koji su uspevali da izmaknu nuci pravde.

Lesli je težio.

Znala je da, dok bude njega i njemu sličnih, ljudska pravda biće tu i tamo sprovedena, ili bar nadoknađena.

K R A J

SPORT

MONTEX

Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILACKE VESTINE

Narudžbenica na 96. strani

